Η ακαμψία τού χαρακτήρα (θωράκιση) και οι επιπτώσεις της

Χρήστος Μουσουλιώτης

Η ακαμψία τού χαρακτήρα (θωράκιση)

και οι επιπτώσεις της

Χρήστος Μουσουλιώτης

Νοέμβριος 2015

Αποτελεί μέρος τού υπό έκδοση βιβλίου "Γιατί φοβήθηκαν και φοβούνται τον Βίλχελμ Ράιχ;.

akodikas@otenet.gr
http://yperthesi.wordpress.com

* * *

http://wifisos.wordpress.com
http»/light1and2life.wordpress.com
https://www.facebook.com/MOUSOULIOTIS
https://www.facebook.com/groups/631296850225126/

Τι είναι η θωράκιση

Η θωράκιση προκαλείται από δυσμενείς συνθήκες. Κυρίως με τη βία που ασκείται στα νεογέννητα. Η πορεία της μπορεί να ξεκινήσει ακόμα και στη διάρκεια τής εγκυμοσύνης εάν το έμβρυο δεν είναι αποδεκτό από τη μητέρα.

Ο ιατρογενής τοκετός, η στέρηση θηλασμού, ή ο ανηδονικός θηλασμός και άλλες μύριες καταστολές που κυμαίνονται από τις πλέον βάρβαρες, όπως οι κλειτοριδεκτομές και περιτομές, έως τις θεωρούμενες ήπιες και αναγκαίες όπως η αγωγή τουαλέτας, δημιουργούν θωράκιση.

Στα πρώιμα χρόνια τής ζωής η θωράκιση (συστολή) είναι ο μοναδικός τρόπος για να προστατεύεται το έμβρυο, το νήπιο ή το παιδί δεδομένου ότι το ευαίσθητο βιοσύστημά του δεν μπορεί να αντέξει την εξωτερική βία ή τα δυσμενή ερεθίσματα από ποικίλες καταστάσεις που το βομβαρδίζουν.

Από τη στιγμή που συμβαίνει η συστολή και παραμένει, τότε γίνεται μόνιμη σαν δεύτερο ρούχο ραμμένο πάνω και μέσα στην ύπαρξή του διαμορφώνοντας μόνιμα το χαρακτήρα του.(1)

Εκεί ακριβώς, όπου έχουν συμβεί κατά τη βρεφική και παιδική μας ηλικία, οι συστολές μυώνων και ιστών, εκεί ακριβώς βρίσκονται και τα θαμμένα δυσάρεστα συναισθήματα. Μέσα στη θωράκιση, απροσπέλαστα από την αντίληψή μας, παραμένουν φυλακισμένα χωρίς να έχουν εκφρασθεί, από τότε που για πρώτη φορά τα «παγώσαμε» για να μην τα βιώσουμε στην πλήρη και αβάσταχτη ισχύ τους. Τότε που χρησιμοποιήσαμε για να τα αποφύγουμε τον άμεσο και σωτήριο μηχανισμό που διαθέτουμε τη θωράκιση, (συστολή) όταν ξεκινούσαμε την πορεία μας στη ζωή, χωρίς να γνωρίζουμε ότι όχι μόνο δεν απαλλασσόμαστε από αυτά αλλά απλώς τα «θάβουμε» βαθιά μέσα στη σωματοδομή μας για να έρθει αργότερα η «σήψη» τους εξαιτίας τής ακαμψίας της να βασανίσει τη ζωή μας.

Ο ψυχίατρος οργονομιστής Έντουαρτ Τσέβις δηλώνει ότι η κλινική του εμπειρία ως ψυχίατρος οργονομιστής του έχει δείξει ότι «...*η μυϊκή θωράκιση κατανέμεται με λειτουργικό τρόπο. Για παράδειγμα, όταν το νεογέννητο στρέφεται με τα μάτια του προς τη μητέρα του για να δημιουργήσει επαφή, ως μέρος της φυσικής διαδικασίας του δεσμού μεταξύ νεογέννητου - μητέρας και βλέπει στα μάτια της άγχος, παγωμάρα ή μίσος, αποσύρεται και συστέλλεται, ειδικά στο οπτικό τμήμα. Εάν η μητέρα δεν ανταποκριθεί με ζεστασιά κι επαφή, τότε εδραιώνεται η θωράκιση στο οπτικό τμήμα, στις περιοχές δηλαδή που περιλαμβάνουν τα μάτια, το τριχωτό της κεφαλής, το ινίο, ακόμα και τον εγκέφαλο (εάν το τραύμα είναι αρκετά σοβαρό). Οπτική θωράκιση προκαλείται και σε άλλες περιπτώσεις*».

Η επιτρεπτικότητα των σύγχρονων γονέων, η οποία εκφράζεται κυρίως με την αντιαυταρχική αγωγή αποτελεί μια ακόμη αιτία θωράκισης. Το παιδί αναπτύσσει άγχος, εγωπάθεια και πολλές φορές καταστρεπτική συμπεριφορά. Η θωράκιση των παιδιών τής σημερινής δυτικής αντιαυταρχικής κοινωνίας εστιάζεται κυρίως στο οπτικό τμήμα με συνέπεια το κοινωνικό χάος, την κατάργηση των αναγκαίων ηθικών αρχών όπως και κάθε είδους

(1) Σ.τ.Χ.Μ.: Η ανάλυση τής θωράκισης και κυρίως τής ψυχιατρικής οργονοθεραπείας στο βιβλίο το οποίο στην πραγματικότητα αποτελεί επιστημονικό εγχειρίδιο «Man in the Trap» τού Elsworth F. Baker, M.D.

εξουσίας γνωστικής ή άλλης.

Ο ψυχίατρος οργονομιστής Τσαρλς Κόνια περιγράφει ως χρόνο έναρξης αυτού τού σημαντικού και άγνωστου, για την ψυχιατρική, ψυχολογία και ψυχανάλυση, γεγονότος το 1960 όταν «... *μια θεμελιώδης μεταλλαγή συνέβη στη δυτική κοινωνία. Από αυταρχική μεταβλήθηκε σε αντι-αυταρχική. Μαζί με αυτή τη μετατροπή επήλθε αλλαγή στη δομή τής θωράκισης των νέων. Η μυϊκή θωράκιση αντικαταστάθηκε σε μεγάλο βαθμό από την οπτική θωράκιση και αυτό το γεγονός επέφερε καταστροφικές συνέπειες τόσο σε προσωπικό όσο και σε κοινωνικό επίπεδο και αυτό επειδή η ενέργεια των συγκινήσεων δεν μπορούσε πλέον να συγκρατηθεί και να παγιωθεί στη μυϊκή θωράκιση.*

Ως αποτέλεσμα εξασθένησης της μυϊκής θωράκισης και αύξησης της οπτικής, άρχισαν να εκφράζονται καταστροφικές συγκινήσεις και διανοουμενίστικη εκλογίκευση, όπως είναι το μίσος και η περιφρόνηση προς την αυθεντία, ενώ οι κατηγορίες και η εχθρότητα κατευθύνθηκαν στις παραδοσιακές μορφές εξουσίας που βρίσκονταν σε κάθε πλευρά της κοινωνίας.

Η λέξη "ανίδεος" που χρησιμοποιείται ευρέως σήμερα, περιγράφει με ακρίβεια αυτή τη διανοητική κατάσταση. Οι νεότεροι άνθρωποι έγιναν περισσότεροι παράλογοι. Χωρίς επαφή με τον εαυτό τους και με τον κόσμο. Στην ουσία έγιναν άτομα που έχουν λιγότερη επαφή με την πραγματικότητα»[(1)].

Το αποτέλεσμα τής σημερινής αντιαυταρχικής αγωγής είναι μεγαλύτερη και ευρύτερη θωράκιση στην κοινωνία συγκριτικά με την εποχή τής αυταρχικής αγωγής τονίζει ο ψυχίατρος οργονομιστής Τσαρλσ Κόνια επειδή χάνεται η συναισθηματική επαφή στην οικογένεια, το είδωλο πατέρας σβήνει για το αγόρι με αποτέλεσμα το παιδί να μην μπορεί να ταυτισθεί με αυτόν ούτε και να επαναστατήσει εναντίον του, κι έτσι χτίζει ένα πολύ ασθενικό εγώ, ενώ για το κορίτσι η ανυπαρξία τής ισχυρής μητέρας δεν του επιτρέπει καμία ταύτιση, μειώνοντας τη θηλυκότητά του.[(2)]

Καθώς κυλούν τα χρόνια η «πατέντα» τής θωράκισης επαναλαμβάνεται. Συνηθίζουμε να καταπνίγουμε την ένταση που κουβαλάμε, αλλά υποφέρουμε από πονοκεφάλους, πόνους στην πλάτη ή τον αυχένα, από κατάθλιψη, ή σεξουαλικά προβλήματα και από άλλα σωματικά και ψυχικά συμπτώματα. Σε αντίθεση με τις παροδικές συστολές που συμβαίνουν αργότερα στη ζωή και δεν αφήνουν μόνιμα σημάδια, η συστολή όταν είμαστε έμβρυα, νεογέννητα βρέφη ή παιδιά, γίνεται χρόνια και επιφέρει μακροχρόνιες βλάβες.

Οι συστολές συμβαίνουν χωρίς να είναι συνειδητές. Η θωράκιση είναι στην ουσία μια ασπίδα προστασίας. Το τονίζει η ίδια η λέξη. «**Θωράκιση**».

Πρόκειται για κατάσταση υπολειτουργίας σε ατομικό και κοινωνικό πλαίσιο. Εκφράζεται είτε προς την κοινωνία είτε προς τον εαυτό με την τυπική μανιερίστικη συμπεριφορά η οποία θεωρείται ως αυτή που χαρακτηρίζει κάποια-ον με την πρόταση: ***αυτός είναι ο χαρακτήρας της-του***, χωρίς να αποκαλύπτει την ουσία τής βιοφυσικής και συγκινησιακής βλάβης.

Ωστόσο αγνοείται ότι η δημιουργία τού χαρακτήρα οφείλεται στην ύπαρξη θωράκισης η οποία επιβλήθηκε πολύ νωρίς στη ζωή τού παιδιού, αμυνόμενο σε καταστάσεις τις οποίες

(1) «The Rise In People's Cluelessness», by Charles Konia, M.D. - http://charleskonia.com/the-rise-in-peoples-cluelessness/

(2) «The Emotional Plaque - The Root of Human Evil», by Charles Konia, M.D. 2008. A.C.O. Press, NJ, (σελ. 84).

ήταν αδύνατο να αντέξει ή να χειριστεί. Η θωράκιση (συστολή) σε τέτοιες καταστάσεις είναι αναγκαίος και σωτήριος μηχανισμός επιβίωσης αλλά η παγίωσή της δημιουργεί μόνιμη συστολή και βλάβη. Τον **χαρακτήρα**.[(1)(2)(3)]

Όταν λέμε λοιπόν για κάποιον αυτός είναι ο χαρακτήρας του είναι χρήσιμο να έχουμε υπόψη μας ότι **Χαρακτήρας** είναι η ειδική βιοσυγκινησιακή δομή κάθε ατόμου, ο τρόπος με τον οποίο δρα και αντιδρά. Είναι αποκαλυπτική και ταυτόχρονα συγκλονιστική η σοφία των αρχαίων Ελλήνων όπως αποκαλύπτεται με τη λέξη θωράκιση, η οποία προέρχεται από το ρήμα τής αττικής διαλέκτου[(4)] «χαράττ(σσ)ω», το οποίο σημαίνει «αφήνω ανεξίτηλο σημάδι», «κάνω κάτι οξύ», ακόμα και «οργίζομαι εναντίον κάποιου».

Για τον Ηρόδοτο σημαίνει ύπουλο χτύπημα. «**Νώτον χαραχθείς**» = **τρωθείς.**

Η σοφή ετυμολογία τής λέξης περιγράφει με άριστο τρόπο την οργονομική άποψη μιας διαταραγμένης βιοφυσικής δομής, η οποία έχει επιβληθεί σε κάθε άτομο από άλλους και εκφράζεται από τους ανθρώπους με στερεοτυπική δράση και αντίδραση.

«...Ο χαρακτήρας είναι δυνατό να θεωρηθεί ως εσωτερική φυλακή η οποία προστατεύει το άτομο από τη βίωση οδυνηρών συγκινήσεων και αισθήσεων. Επίσης, προστατεύει τόσο το άτομο όσο και την κοινωνία περιορίζοντας την καταστρεπτική συμπεριφορά από την εκδήλωση καταστροφικών παρορμήσεων που ενυπάρχουν στη θωράκιση τού χαρακτήρα»,[(5)] τονίζει ο ψυχίατρος οργονομιστής Τσαρλς Κόνια.

Για τον Ράιχ ο χαρακτήρας *«...είναι το λειτουργικό σύνολο όλων των περασμένων εμπειριών»,*[(6)] ενώ στο κοινωνικό επίπεδο *«...η κοινωνία βάζει τα καλούπια για τη δημιουργία τού ανθρώπινου χαρακτήρα. Με τη σειρά του ο ανθρώπινος χαρακτήρας αναπαράγει μέσω των μαζών την κοινωνική ιδεολογία. Έτσι, αναπαράγοντας την άρνηση τής ζωής που ενυπάρχει στην κοινωνική ιδεολογία, οι άνθρωποι παράγουν (αναδημιουργούν) την ίδια τους την καταπίεση».*[(7)]

Εμείς, ως ενήλικες, βιώνουμε δυσάρεστες στιγμές στη ζωή. Αυτές είναι δυνατό να μας κάνουν να συσταλούμε (θωρακιστούμε), όπως είναι δυνατό να θωρακιστούμε από ένα δυστύχημα με αυτοκίνητο ή από ένα σοκαριστικό φιλμ ή με οτιδήποτε άλλο. Ωστόσο ο νεοφλοιός μας και η αυξημένη συνειδητότητά μας (εάν δεν υπάρχει ήδη μόνιμη συστολή), εμποδίζουν να παραμείνουμε σε αυτή τη στάση. Μπορούμε να λύσουμε την προσωρινή θωράκιση π.χ. με βαθιά αναπνοή ή με ποικίλες άλλες πρακτικές.

Είναι γεγονός ότι οι δυσάρεστες εμπειρίες ενηλίκων συνήθως δεν οδηγούν σε νέα θωράκιση, αν υπάρχει ήδη «χτισμένη» μια παλιότερη θωράκιση. Ωστόσο, οι δυσάρεστες εμπειρίες εμβρύων βρεφών και μικρών παιδιών καταλήγουν σχεδόν πάντα σε θωράκιση.

---

(1) https://yperthesi.wordpress.com/2009/11/27/το-γλωσσάρι-τής-οργονομίας/

(2) «Η ανάλυση τού χαρακτήρα» τού Βίλχελμ Ράιχ. Εκδόσεις Καστανιώτη, 1981.

(3) «Man in the Trap», Elsworth Baker, M.D. Collier Books, New York.

(4) "Λεξικόν των ρημάτων τής Αττικής Πεζογραφίας", Γεωργίου Ν. Παπανικολάου. Εκδόσεις Δημ. Ν. Παπαδήμα, 1986.

(5) «The Emotional Plague - The Root of Human Evil», by Charles Konia, M.D. 2008. A.C.O. Press, NJ, (σελ. 73).

(6) «Η λειτουργία τού οργασμού», Βίλχελμ Ράιχ, εκδόσεις Δίδυμοι, 1979, (σελ. 164).

(7) «Η λειτουργία τού οργασμού», Βίλχελμ Ράιχ, εκδόσεις Δίδυμοι, 1979, (σελ. 209).

Πώς επηρεάζει η θωράκιση τη ζωή μας;

Παρόλο που χρησιμοποιούμε με το ξεκίνημα τής ζωής μας τη θωράκιση για να προφυλαχτούμε από το φόβο, τον πανικό, την εγκατάλειψη, τον πόνο ή τη θλίψη, η παγιωμένη θωράκιση εμποδίζει και τα ευχάριστα συναισθήματα να εκφραστούν αργότερα σε όλο το εύρος τους.

Η μιζέρια και η ανικανότητα που παρατηρούμε σε πολλούς ανθρώπους να απολαύσουν μια ευχάριστη στιγμή δεν είναι τίποτα άλλο παρά η δομική συστολή τού βιοσυστήματος. Η παραδοσιακή έκφραση *«ο πλούτος δεν φέρνει ευτυχία»* εκφράζει τη μεγάλη αλήθεια η οποία δηλώνει ότι η οικονομική άνεση δεν απαλλάσσει το άτομο από την παγιωμένη συστολή τού βιοσυστήματος.

Οι βλάβες από τη χρόνια συστολή (θωράκιση) εμποδίζουν τους ανθρώπους να λειτουργήσουν και να απολαμβάνουν τη ζωή στο πλήρες εύρος της. Αυτό σημαίνει ότι εκτός από τα δυσάρεστα συναισθήματα δεν μπορούν να απολαύσουν πλήρως τα ευχάριστα, αλλά και δεν μπορούν να αφεθούν ολοκληρωτικά στο ηδονικό κύμα τού ανακλαστικού τού οργασμού!

Η θωράκιση συντελεί επίσης σε ένα άλλο αξιοσημείωτο και άγνωστο γεγονός για την παραδοσιακή ψυχιατρική, ψυχανάλυση και ψυχολογία. Η συστολή (σύμφωνα με την οργονομία, την επιστήμη που ίδρυσε ο Ράιχ), χρειάζεται δαπάνη ενέργειας από τον οργανισμό για να διατηρηθεί, όπως ακριβώς δαπανάται ενέργεια με τη συστολή ενός μυώνα για να σηκώσει κάποιο βάρος, να ασκήσει μια πίεση ή να μας βοηθήσει να επιτεθούμε ή να το βάλουμε στα πόδια αποφεύγοντας τον κίνδυνο, κάτι που δεν μπορεί να το κάνει ένα βρέφος ή ένα μικρό παιδί απέναντι σε έναν απειλητικό ενήλικο όταν μάλιστα είναι πρόσωπο τού στενού του περιβάλλοντος.

Αυτή η δαπάνη ενέργειας συμβαίνει για να διατηρούνται (εν αγνοία μας) σε κατάσταση συστολής μυώνες, ιστοί και κυρίως το ίδιο το νευρικό σύστημα (θα δούμε πώς συμβαίνει αυτό στη συνέχεια), φθείροντας αενάως τον οργανισμό με τη σπατάλη ενέργειας την οποία (και αυτό είναι το καταπληκτικό) ο θωρακισμένος άνθρωπος δεν αντιλαμβάνεται ότι συμβαίνει

Γι΄ αυτό το λόγο η απαλλαγή από τη θωράκιση ανεβάζει σημαντικά το ενεργειακό επίπεδο τού οργανισμού, επειδή τον απαλλάσσει από την προσπάθεια διατήρησης μιας μόνιμης ασυνείδητης συστολής. Με άλλα λόγια μας επαναφέρει στις πλήρεις δυνατότητες και λειτουργίες μας.

Η αφαίρεση (ακόμα και η σημαντική μείωση) τής θωράκισης δίνει κατά πολύ βαθύτερη και συγκλονιστικότερη εμπειρία στο ερωτικό αγκάλιασμα, και παράλληλα απαλλάσσει το άτομο από τα νευρωτικά συμπτώματα όπως αγοραφοβία, ή τις ψυχωτικές κρίσεις και από προγενετήσιες καθηλώσεις: Τις σαδιστικές και μαζοχιστικές τάσεις, την παιδοφιλία, ηδονοβλεψία, επιδειξιομανία, νεκροφιλία κ.α.

Όταν αφαιρείται η θωράκιση, μέσω τής θεραπευτικής προσέγγισης, την οποία ο Ράιχ με την ολοκλήρωσή ονόμασε ιατρική οργονοθεραπεία, η ενέργεια που υπάρχει στον οργανισμό δεσμευμένη στη θωράκιση, κινείται ελεύθερα και «εμφανίζεται» μερικές φορές μέσω ακούσιου σωματικού παλμού, μια κίνηση πού ονόμασε ανακλαστικό οργασμού, το οποίο μπορεί να εμφανιστεί και σε καταστάσεις πλήρους χαλάρωσης τού σώματος ή στη

διάρκεια αποθωράκισης τής πυέλου με την ιατρική οργονοθεραπεία.

Τα τρία επίπεδα τής θωράκισης

Ο Ράιχ βρήκε ότι η θωράκιση μπορεί να περιγραφεί σε τρία στρώματα. Αποδίδοντάς τα σχηματικά μπορούμε να πούμε ότι μοιάζουν με τις γνωστές ρώσικες κούκλες, τις ματριούσκες (μπάμπουσκες). Η κάθε μια είναι κρυμμένη μέσα στην άλλη. Το κάθε στρώμα (η κάθε ματριούσκα) επικαλύπτει το άλλο, ενώ τα στρώματα έχουν διαφορετικό περιεχόμενο και αλληλοεπηρεάζονται.

Η πρώτη και βαθύτερη ματριούσκα είναι ο ***πυρήνας*** μας. Δηλαδή, το αυτόνομο νευρικό σύστημα. Εκεί όπου συνυπάρχουν και εκεί από όπου αναβλύζουν οι πρωταρχικές και δημιουργικές δυνάμεις που υπηρετούν τη ζωή. Αυτές είναι η οργή, *(όπου η ενέργεια των νευρικών ώσεων ρέει κυρίως στους μυώνες),* η ηδονή, η οποία είναι ταυτόσημη με τη διαστολή, *(όπου η ενέργεια ρέει κυρίως στην επιφάνεια τού δέρματος)* και το άγχος, το οποίο είναι ταυτόσημο με την απόσυρση στον εαυτό, *(όπου η ενέργεια ρέει κυρίως στα εσωτερικά όργανα προκαλώντας συστολή).*

Αυτές οι συγκινήσεις συνυπάρχουν στον πυρήνα με τις δευτερεύουσες πρωταρχικές, όπως τη νοσταλγία, *(όπου η ενέργεια ρέει κυρίως στο θώρακα)* αλλά και στα χέρια και αφορά την αναζήτηση για κάποιον ή κάτι αγαπημένο. Αρκετές φορές ρέει προς το στόμα και τη λεκάνη *(όταν σχετίζεται με την ερωτική ένωση).* Νοσταλγία μπορεί να νιώθουμε για αμέτρητες καταστάσεις, όπως για τις μυρουδιές τού σπιτικού φαγητού, τού κήπου, τής θάλασσας, τού αγαπημένου.

Υπάρχει επίσης η μελαγχολία η οποία είναι νοσταλγία για κάτι ή κάποιον που χάσαμε από τη ζωή μας, (η απώλεια), χωρίς να υπάρχει η δυνατότητα ανεύρεσης. Τη μελαγχολία δεν πρέπει να τη συγχέουμε με την κατάθλιψη η οποία είναι κυρίως καταπιεσμένη οργή.

Η δεύτερη ματριούσκα που καταστέλλει τις πρωταρχικές συγκινήσεις και βρίσκεται πάνω από την πυρηνική ματριούσκα, κατά κάποιο τρόπο την περιβάλλει. Περιέχει κάθε είδους δευτερογενείς ορμές και συγκινήσεις. Είναι πλημμυρισμένη με πληθώρα διαστρεβλωμένων πρωτογενών συγκινήσεων που ξεκινώντας από τον πυρήνα καταπνίγηκαν, δεν κατάφεραν να εκφραστούν άμεσα και προσπαθώντας να βρουν την πορεία προς τον εξωτερικό κόσμο διαστρεβλώθηκαν. Εκεί βρίσκεται ο κύριος όγκος τής θωράκισης.

Εκεί βρίσκεται ο μικρός ανθρωπάκος, το ψέμα και η σαδιστική βία. Εκεί βασιλεύει η πορνογραφία, ο φασισμός, η συγκινησιακή πανούκλα. Αυτός ο χώρος είναι η ατμομηχανή των νευρώσεων και ψυχώσεων. **Αυτή η περιοχή είναι το ασυνείδητο τού Φρόιντ.**

Η τρίτη ματριούσκα δεν είναι τίποτα άλλο παρά η εξωτερική, επιφανειακή, επιδερμική συμπεριφορά μας, το λεγόμενο «κοινωνικό προσωπείο». Αυτό που καλύπτει, συγκρατεί (κάπως) και μεταμφιέζει τις αποτρόπαιες δυνάμεις τής σαδιστικής βίας, τις ορμές τού ασυνειδήτου και μπορούμε να πούμε ότι επιτρέπει να εκφραστεί (εκλογικευμένη) η παραφροσύνη τού μικρού ανθρωπάκου, ο οποίος χωρίς να το γνωρίζει δικαιολογεί και υποστηρίζει την καταστροφική κοινωνική δράση τού χειρότερου ψυχικού ιού, τής συγκινησιακής πανούκλας.

Το προσωπείο προσφέρει επίσης σημαντικό χέρι βοήθειας στο δευτερογενές στρώμα (τη μεσαία ματριούσκα) για να καταστείλουν αυτά τα δυο στρώματα με πλήρη συνέργεια και ανάλογα με τις δυνάμεις τους, τις πρωτογενείς υγιείς συγκινήσεις τού πυρήνα, δηλα-

δή τής κεντρικής ή βαθυθιολογικής ματριούσκας.(1)

Πού βρίσκεται η πρωταρχική διαταραχή;

Η πρωταρχική διαταραχή συμβαίνει στη λειτουργία τού συμπαθητικού νευρικού συστήματος. Εκεί βρίσκεται ο πυρήνας τής θωράκισης, η οποία με τη σειρά της ερμηνεύει την πορεία τής Ιστορίας τού ανθρώπου από μια άλλη οπτική.

Πρόκειται για χρόνια συμπαθητικοτονία. Αυτή η κατάσταση διατηρεί και διαιωνίζει τη θωράκιση, συνακόλουθα τις νευρώσεις, αλλά και κάθε είδους ψυχοσωματική διαταραχή.

Ωστόσο, αποτελεί επιστημονικό γεγονός ότι οι μονοκύτταροι οργανισμοί δεν διαθέτουν νευρικό σύστημα κάτι που συμβαίνει και στους πολυκύτταρους μέχρι κάποιο σημείο εξέλιξής τους. *«Τότε, τι είναι αυτό που εκπληρώνει τη λειτουργία τού νευρικού συστήματος; Ποιος δηλαδή είναι ο μορφολογικός πρόδρομος τού νευροφυτικού συστήματος;»*(2) αναρωτήθηκε ο Ράιχ.

Οι μονοκύτταροι οργανισμοί χωρίς νευρικό σύστημα αν και δεν έχουν τη δυνατότητα μετάδοσης μηνυμάτων μέσω νευρικών ώσεων για την επίτευξη φυσιολογικών διαδικασιών, όπως είναι π.χ. η έκκριση ορμονών, η χώνευση ή η λειτουργία των οργάνων, ωστόσο διαθέτουν πλασματικό σύστημα μέσω τού οποίου καταφέρνουν να επιτελούν τις ίδιες λειτουργίες.

Με άλλα λόγια το πρωτόπλασμα τής αμοιβάδας έχει τη δυνατότητα να διαστέλλεται και να συστέλλεται αυτό καθ΄ εαυτό παρά το γεγονός ότι η αμοιβάδα δεν διαθέτει νευρικό σύστημα.

Η συστολή και διαστολή είναι λοιπόν γνώρισμα τόσο τού πρωτοπλάσματος όσο και τού αυτόνομου νευρικού συστήματος, ένα γεγονός που συμβαίνει στις κατώτερες έμβιες δομές ζωής, όπως στο νευρικό σύστημα των αλευροσκούληκων και προφανώς στο νευρικό σύστημα των ανθρώπων επειδή είναι δομικά είναι ίδια.

Με άλλα λόγια το νευρικό σύστημα δεν έχει μόνο τη δυνατότητα τής μετάδοσης μηνυμάτων μέσω νευρικών ώσεων για την επίτευξη φυσιολογικών κινητικών διαδικασιών, ή τη μετάδοση μηνυμάτων όπως την έκκριση ορμονών, τη χώνευση ή τη λειτουργία των οργάνων. Έχει τη δυνατότητα να διαστέλλεται και να συστέλλεται αυτό καθ΄ εαυτό.

Η αμοιβάδα μέσω τού πρωτοπλάσματός της συστέλλεται σε καταστάσεις κινδύνου και διαστέλλεται σε καταστάσεις ευχαρίστησης, (π.χ. με την αναζήτηση τροφής), χωρίς να διαθέτει εγκέφαλο και νευρικό σύστημα.

Πεθαίνει εάν διατηρηθεί παρατεταμένα σε κατάσταση συστολής, όπως «πεθαίνει» κάθε άλλο ζώο, όπως «πεθαίνει» και ο άνθρωπος με την υποβάθμιση τής υγείας του, τη νέκρωση και διαστρέβλωση των αυθεντικών συγκινήσεων και σκέψεών του, την ακαμψία τού χαρακτήρα και την αναπηρία τής σεξουαλικότητάς του. Η θωράκιση στον άνθρωπο από

---

(1) Σ.τ.Χ.Μ.: Η επιστημονική ανάλυση όλων αυτών βρίσκεται κυρίως στο βιβλίο τού Ράιχ: «Η Ανάλυση τού Χαρακτήρα». Ακολουθούν «Η λειτουργία τού οργασμού», «Η μαζική ψυχολογία τού φασισμού», «Ο Αιθέρας, ο Θεός και ο Διάβολος». Κλινική ερμηνεία και ανάλυση τής θωράκισης δίνεται στο εξειδικευμένο βιβλίο τού ψυχιάτρου οργονομιστή Έλσγουορθ Μπέικερ, «Man in the Trap». Ο Baker επιλέχθηκε από τον Ράιχ για να εκπαιδεύει οργονομιστές και υπήρξε ο μοναδικός μαθητής του ο οποίος έβαλε τα θεμέλια για την επιστημονική εξέλιξη τής οργονομίας.

(2) “Η βιοηλεκτρική θεωρία τής σεξουαλικότητας και τού άγχους”, Βίλχελμ Ράιχ. Εκδόσεις Αποσπερίτης,, 1986.(σελ. 76).

προσωρινός μηχανισμός προστασίας μεταλλάχθηκε σε μόνιμη συμπαθητικοτονία μεταβιβαζόμενη διαμέσου των αιώνων, όπως ακριβώς το DNA.

Το ερώτημα γιατί εντάχθηκε τόσο εύκολα η θεωρία τού ενστίκτου θανάτου τού Φρόιντ, στο εννοιολογικό οπλοστάσιο τής ψυχανάλυσης έχει ως απάντηση τη σαφή νέκρωση τού ψυχικού μηχανισμού όχι μόνο τού Φρόιντ και των μαθητών του., αλλά όλης τής ανθρωπότητας.

Η κυριαρχία τού ενστίκτου τού θανάτου σήμαινε με άλλα λόγια ότι έκτοτε οι ψυχαναλυτές θα ασχολούνταν και θα αποδέχονταν περισσότερο τις δυνάμεις τής καταστροφής τού δευτερογενούς στρώματος, θεωρώντας το λαθεμένα ως πρωτογενές (ως παρόρμηση θανάτου) και θα αδρανοποιούσαν την ισχύ τής σεξουαλικότητας. ***«Ο Θάνατος θα κυριαρχούσε στη σεξουαλικότητα»*** λέει ο Ράιχ.

Οι αναλογίες σκουληκιών και πάμπολλων άλλων ζώων με ανθρώπους έχουν ωθήσει τη σύγχρονη επιστήμη σε αναλύσεις τής συμπεριφοράς τους και σε ποικιλία εργαστηριακών πειραμάτων, όπως και παρατηρήσεων πεδίου, για να εξαχθούν συμπεράσματα τα οποία έχουν ζωτικό ενδιαφέρον.

Ο Ράιχ αντιλήφθηκε διαισθητικά αυτό το γεγονός ήδη από τις αρχές τού 1920.

Στο πρώιμο άρθρο τού 1923 *«Σχετικά με την ενέργεια των ορμών»,* αναφέρεται θεωρητικά στην ύπαρξη μηδενικών δυναμικών τού δέρματος, τα οποία εμφανίζονται μετά από ολοκληρωμένη σεξουαλική επαφή. (Αυτά τα δυναμικά τού δέρματος κατάφερε να τα μετρήσει στην επιφάνεια τού δέρματος 13 χρόνια αργότερα, το 1936.[(1)])

Στο ίδιο άρθρο μιλά για την παρατήρησή του ότι οι ιδέες είναι *«συγκέντρωση ενεργειακών ποσοτήτων (κβάντα)»* εννοώντας ότι οι ψυχικές ιδέες δεν είναι κάτι μυστικιστικό αλλά κάτι που μπορεί να ανιχνευθεί εργαστηριακά και κλινικά με ενεργειακές διαδικασίες.

Στις αρχές τού 1930 παρατηρώντας τα διαφανή αλευροσκούληκα βρήκε ότι το νευρικό σύστημά τους είναι συστελλόμενο και διαστελλόμενο. Συμπέρανε λογικά ότι ίδια φαινόμενα πρέπει να συμβαίνουν και στον άνθρωπο.

Από τη μεριά της η NASA βρήκε ότι ακόμα και τα μικρά σκουληκάκια αόρατα με γυμνό μάτι διαθέτουν εκπληκτικές δομικές ομοιότητες με τον άνθρωπο και ξεκίνησε μια σειρά πειραμάτων στο Διάστημα για να μελετήσει τις συνθήκες εκείνες που τα επηρεάζουν δυσμενώς για να προφυλάξει τους αστροναύτες της.[(2)]

Αυτή η λειτουργική ομοιότητα ελαχιστότατων μορφών ζωής με την κορωνίδα τής ύπαρξης, τον άνθρωπο, υπήρξε το επόμενο πεδίο έρευνας τού Ράιχ ο οποίος άρχισε να ερευνά τις αντιδράσεις τής απλούστερης μονοκύτταρης μορφής ζωής, τής αμοιβάδας.

Εάν αποδεικνυόταν ότι οι μονοκύτταροι οργανισμοί λειτουργούν με τους ίδιους (ανθρώπινους) βιολογικούς νόμους, τότε θα είχε βρεθεί η κόκκινη κλωστή τής εξέλιξης των ειδών, αλλά θα άνοιγε και η πόρτα για την ερμηνεία ποικίλων φαινομένων αναγόμενων στην ψυχολογική σφαίρα.

Αυτό θα ήταν ένα συγκλονιστικό ενδεχόμενο.

Είχαν προηγηθεί οι Γερμανοί βιολόγοι Max Hartmann και Ludwing Rhumblet, οι οποίοι παρατήρησαν ότι αναπτύσσονται ρεύματα στο πρωτόπλασμα αμοιβάδων μετά τη διοχέ-

(1) «Η βιοηλεκτρική θεωρία τής σεξουαλικότητας και τού άγχους», Βίλχελμ Ράιχ, εκδόσεις Αποσπερίτης, 1986.

(2) https://yperthesi.wordpress.com/2015/09/23/οι-συγκλονιστικές-ανακαλύψεις-τού-βί/

τευση απειροελάχιστων ποσοτήτων ηλεκτρισμού.

Ειδικά ο Ludwing Rhumblet[1] διεξήγε πειράματα εξόχως ενδιαφέροντα, με τα οποία βρήκε ότι εμφανίζεται ροή πλάσματος εντός τής αμοιβάδας όταν το πλακίδιο στο οποίο βρίσκεται το πρωτόζωο, διαπερνάται από ηλεκτρικό ρεύμα 0,5 μA. (milliampere[2]).

Η ένταση τού ηλεκτρικού ρεύματος στα όρια τού δυσάρεστου έφερνε την αμοιβάδα σε συστολή. Κατά τον Ράιχ την ωθούσε σε «απόσυρση στον εαυτό», μετατρέποντάς την σε σφαιροειδή. Η ένταση τού ηλεκτρισμού στα όρια τού ευχάριστου την «άνοιγε προς τον κόσμο» οδηγώντας την σε αυξανόμενη δραστηριότητα.

Ο Ράιχ εκτίμησε ως έξοχα αυτά τα ευρήματα επειδή υπέθεσε ότι μπορούσαν ν' ανοίξουν την πόρτα σε νέες ανακαλύψεις οι οποίες θα αποδείκνυαν ότι ακόμα και τα πρωτόζωα έχουν τη δυνατότητα να λειτουργούν με τις ανθρώπινες αρχές τής ηδονής και τού άγχους, γεγονός που θα αποδείκνυε ότι η βαθυβιολογική δομή τής έμβιας ύλης είναι ίδια είτε αφορά τα πλέον εξελιγμένα είδη, είτε τις μονοκύτταρες μορφές της.

Με τα πειράματά του σε αμοιβάδες βρήκε ακριβώς αυτό το καταπληκτικό. Ότι και εκεί ισχύουν οι ίδιοι μηχανισμοί συστολής - διαστολής. Κατάφερε μάλιστα να δημιουργήσει μια ειδική συσκευή, (την κατασκεύασε η γνωστή μας Siemens), με την οποία διοχέτευε απειροελάχιστα ηλεκτρικά πεδία στις αμοιβάδες, παρατηρώντας ότι ανάλογα με την ισχύ τους, διέφερε και η αντίδραση των αμοιβάδων.

Το επόμενο βήμα ήταν να βρει εργαστηριακές ενδείξεις για την ύπαρξη τής ενέργειας τής λίμπιντο στο άνθρωπο. Αυτό ήταν μια λογική συνέχεια ενός συνεπούς επιστήμονα ο οποίος προσπαθούσε πάντα πρώτα να ανακαλύπτει και ύστερα να δημιουργεί τη θεωρία με βάση εργαστηριακά δεδομένα. Γι΄αυτό το λόγο ξεκίνησε στο Πανεπιστήμιο τού Όσλο πειράματα ηλεκτροφυσιολογίας σε ανθρώπους, μεταξύ των οποίων ήταν και ο μετέπειτα καγκελάριος τής Δυτικής Γερμανίας Βίλι Μπραντ.

Ο κύριος στόχος του ήταν να βρει εάν το αυτόνομο νευρικό σύστημα συστέλλεται σε καταστάσεις άγχους και διαστέλλεται σε καταστάσεις ηδονής-ευχαρίστησης, ακριβώς όπως είχε παρατηρήσει να συμβαίνει σε απλές μορφές ζωής, τα σκουλήκια και στις απλούστερες μορφές ζωής, τις αμοιβάδες και εάν αυτό σχετίζεται με την ηδονή και το άγχος.

Τα φορτία ηδονής στο δέρμα συγχρονίζονταν με τον καρδιακό παλμό!

Ένα γεγονός που προέκυψε με τα πειράματα ηλεκτροφυσιολογίας στο Πανεπιστήμιο τού Όσλο ήταν ότι όλα τα ενεργειακά πεδία που καταγράφονταν στην επιφάνεια τού δέρματος συγχρονίζονταν με τον καρδιακό παλμό.

Ωστόσο, εδώ ανέκυψε κάτι πολύ περισσότερο σημαντικό. Η ισχύς των δυναμικών στο δέρμα ήταν πολύ ισχυρότερη από εκείνων τής καρδιάς. Ο παλμός τής καρδιάς έδινε 1 έως 2mV, ενώ οι διάφορες ταλαντώσεις των συγκινήσεων των υποκειμένων έδιναν από 30 έως 100mV, με το ερέθισμα να είναι ένα απαλό γαργάλημα ή άγγιγμα με βαμβάκι, φτερό ή ηλεκτρόδιο στην παλάμη τους ή τη θηλή τού στήθους.

Αυτή η διαδικασία έδωσε, προς μεγάλη του έκπληξη, μεγάλα δυναμικά σε σχέση με τα δυναμικά τής καρδιάς και απέδωσε ισχυρό ήχο στη συσκευή μέτρησης.

(1) "Wilhelm Reich - Biologist" by James E. Strick. Harvard University Press. 2015, (σελ. 74).

(2) Σ.τ.Χ.Μ.: Ένα μιλιαμπέρ, είναι ισοδύναμο με ένα χιλιοστό τού αμπέρ. - http://el.wikipedia.org/wiki/Αμπέρ_(μονάδα μέτρησης)

Ταυτόχρονα, η ένταση τού μεταδιδόμενου ρεύματος από τη συσκευή στο σώμα για να γίνει δυνατή η μέτρηση των πεδίων ήταν μόλις 0,000001 μιλιαμπέρ.(1) Το γεγονός τον οδήγησε στο αναπόφευκτο συμπέρασμα ότι τα απειροελάχιστα φορτία που κατέγραφε ο παλμογράφος δεν αντιστοιχούσαν με κανένα τρόπο στις συγκινήσεις και ότι θα έπρεπε να υπάρχει άλλου είδους ενέργεια ικανή να προκαλεί τις συγκινήσεις. Αυτά τα φορτία που μετρούσε θα έπρεπε να αντιπροσωπεύουν ένα ελαχιστότατο δείγμα τους.

Έτσι έκανε το πρώτο βήμα στην εργαστηριακή αναγνώριση μιας ενέργειας που υποψιαζόταν ότι ήταν η λίμπιντο τού Φρόιντ. Ένα πρώτο βήμα για να γίνει η ψυχανάλυση βιοφυσική επιστήμη, όπως ήταν το όνειρο τού Πατέρα τής ψυχανάλυσης.

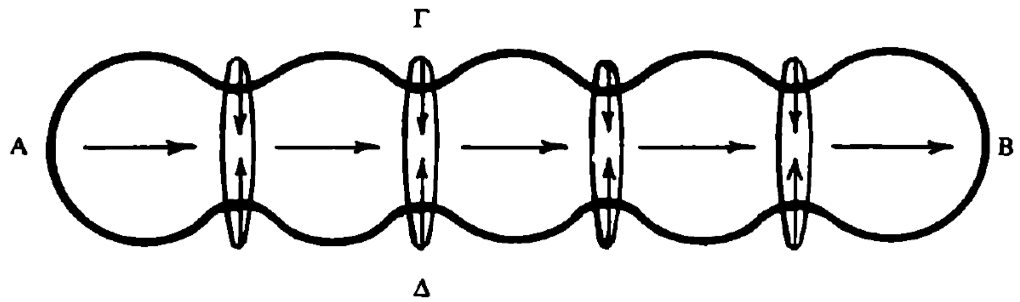
Ένα άλλο πολύ ενδιαφέρον γεγονός που βρήκε ήταν η καταγραφή σχετικά ομοιόμορφων δυναμικών στην επιφάνεια τού δέρματος, αλλά εξαιρετικά μεγαλύτερων ή μικρότερων στις ερωτογόνες ζώνες, ακόμα και όταν αυτές βρίσκονταν σε παθητική κατάσταση(!)

Οι ερωτογόνες ζώνες που έδειχναν μεγάλες διακυμάνσεις προς τα πάνω ή προς τα κάτω ήταν τα χείλη, οι θηλές, ο πρωκτός, το αιδοίο, το πέος, οι πλευρές τού κόλπου όταν υπήρχαν εκκρίσεις, οι λοβοί των αυτιών, η γλώσσα, οι παλάμες και με έκπληξή του ο Ράιχ μέτρησε τέτοια δυναμικά και στο μέτωπο.

Βρήκε επίσης ότι κατά τη διάρκεια τής εισπνοής (είναι συστολή από λειτουργική οπτική) τα ενεργειακά πεδία στην επιφάνεια τού δέρματος μειώνονται, ενώ αυξάνονται με την εκπνοή (είναι κατάσταση χαλάρωσης, παράδοσης και διαστολής).(2)

Με αυτές τις παρατηρήσεις έλυσε και το αίνιγμα των κλινικών παρατηρήσεών του σε ασθενείς, πολλά χρόνια νωρίτερα, οι οποίοι εμφάνιζαν ποικίλα σωματικά φαινόμενα και κυρίως καρδιακό άλγος, το οποίο εξαφανιζόταν όταν βίωναν κατά τη διάρκεια τής θεραπείας, ηδονικές αισθήσεις στην περιοχή τής πυέλου.

Ο μυϊκός σπασμός και τα επτά τμήματα τής θωράκισης

Ο μυϊκός σπασμός είναι ο κυριότερος μηχανισμός τής θωράκισης. Είναι αυτός ο οποίος «κλειδώνει» τις ηδονικές αισθήσεις καθώς ανεβαίνουν προς την επιφάνεια εξαιτίας τής διέγερσης τού αυτόνομου νευρικού συστήματος.

Ο Ράιχ περιέγραψε το σώμα τού ανθρώπου σαν ένα ποτάμι στο οποίο η ενέργεια κυλάει

(1) «Η βιοηλεκτρική θεωρία τής σεξουαλικότητας και τού άγχους”, Βίλχελμ Ράιχ. Εκδόσεις Αποσπερίτης, 1986, (σελ. 106).

(2) “Η βιοηλεκτρική θεωρία τής σεξουαλικότητας και τού άγχους”, Βίλχελμ Ράιχ. Εκδόσεις Αποσπερίτης, 1982.

στην κοίτη του. Η θωράκιση μοιάζει με σφηνωμένους κορμούς δένδρων κάθετα στη ροή τού ποταμού, εμποδίζοντάς τον να αντιληφθεί την πλήρη ροή της, και τις αισθήσεις που προκαλεί...

«Με την τμηματική διάταξη τής μυϊκής θωράκισης συναντάμε το σκουλήκι μέσα στον άνθρωπο», έγραφε ο Ράιχ, δεδομένου ότι αυτές οι διεργασίες (η κίνηση τής οργόνης και η θωράκιση), είναι όχι μόνο πολύ βαθύτερες από την ανθρώπινη γλώσσα, αλλά κεντρικές στη λειτουργία τής ζωντανής μηχανής, αρχέγονες και φυλογενετικές.(1)

Η τμηματική θωράκιση είναι περιοχές που βρίσκονται κάθετα στον επιμήκη άξονα του σώματος, όπως τα τμήματα ενός φιδιού ή σκουληκιού. Αυτές είναι οι εξής:

Οπτικό. Στοματικό. Αυχενικό. Θωρακικό. Διαφραγματικό. Κοιλιακό και Πυελικό (της Λεκάνης).

Ο ψυχίατρος οργονομιστής Χάουαρντ Τσέβις αναφερόμενος στην ανακάλυψη τού Ράιχ σχετικά με τις εφτά ζώνες θωράκισης διευκρινίζει πως «*...όταν το νεογέννητο στρέφεται με τα μάτια του προς τη μητέρα του για να αποκτήσει επαφή, ως μέρος της φυσικής διαδικασίας του δεσμού μεταξύ νεογέννητου - μητέρας και βλέπει άγχος, παγωμάρα ή μίσος, αποσύρεται και συστέλλεται, ειδικά στο οπτικό τμήμα. ..... Εάν δεν επιτρέπεται στο παιδί να μιλήσει, κατακρατά την παρόρμηση σφίγγοντας το λαιμό, το στόμα και το άνω τμήμα του θώρακα. Εάν ο θηλασμός εγκαταλειφθεί πρόωρα ή εάν συνοδεύεται από μητρικό άγχος ή αποστροφή, το βρέφος θωρακίζεται στο στόμα, αναπτύσσοντας ένταση στους μασητήρες, στο εξω-στοματικό μυϊκό σύστημα και στο πίσω μέρος του λαιμού.*

Εάν ένα νήπιο υποστεί πρόωρη αγωγή τουαλέτας, πριν είναι φυσιολογικά έτοιμο, πριν δημιουργηθεί ο νευρομυϊκός έλεγχος του σφιγκτήρα στον πρωκτό, τότε το παιδί συστέλλεται στους μυώνες της βάσης της λεκάνης, τους γλουτούς και τους μηρούς, τραβώντας συγχρόνως και τη λεκάνη προς τα πίσω με ταυτόχρονη αναστολή της αναπνοής.

Έτσι λοιπόν η μυϊκή θωράκιση εξαπλώνεται, στρώμα με στρώμα κατά τη διάρκεια της ανάπτυξης του παιδιού και αποτελεί τη σωματική βάση της διαμόρφωσης της θωράκισης του χαρακτήρα.[5]

Η μυϊκή θωράκιση είναι δυνατό να αναγνωριστεί και να παρουσιαστεί κλινικά, με τον ίδιο ακριβώς τρόπο όπως οι γιατροί μαθαίνουν να αναγνωρίζουν παθολογικά φαινόμενα στο μάθημα κλινικής διάγνωσης της ιατρικής σχολής. Ο κάθε φοιτητής έχει μπροστά στα μάτια του κάθε είδους παραδείγματα όπως: Πόσο εκφραστικά είναι τα μάτια; Μπορούν να εκφράσουν ολόκληρη την κλίμακα των συναισθημάτων; Τους λείπει η ζωντάνια; Το πρόσωπο έχει κινητικότητα κι εκφραστικότητα; Το σαγόνι είναι ακίνητο; Υπάρχει αυθόρμητη, πλήρης αναπνοή; Μήπως κρατιέται το στήθος ψηλά σε θέση εισπνοής; Μήπως η φωνή πνίγεται στο λαιμό, όπως του Χένρι Κίσινγκερ; Η κοιλιά φουσκώνει στην εκπνοή; Υπάρχουν πολύ περισσότερα στοιχεία ορατά για τον οξυδερκή, εκπαιδευμένο παρατηρητή».(2)

Οι σωματικοί σπασμοί ειδικά στην περιοχή τής λεκάνης

Ο Ράιχ ανακάλυψε ότι «*η χαλάρωση μιας άκαμπτης μυϊκής στάσης προκαλούσε ιδιάζουσες σωματικές αισθήσεις στους ασθενείς: Ακούσια τρεμούλα και σύσπαση των μυών, αισθήσεις*

(1) “Η ανάλυση τού χαρακτήρα - Από την ψυχανάλυση στη βιοφυσική τής οργόνης”, τού Βίλχελμ Ράιχ, εκδόσεις Καστανιώτης,1980, (σελ.124).

(2) http://www.orgonomy.org.gr/index.php/orgonomia/iatriki-orgonomia/iatriki-orgonotherapeia

κρύου και ζέστης, φαγούρα, μούδιασμα, αισθήσεις τρυπήματος, αίσθηση τής ανατριχίλας, και σωματικές αντιλήψεις άγχους, θυμού και ηδονής».

Σε προσωπικό επίπεδο μπορώ να επιβεβαιώσω τις ως άνω αναφορές τού Ράιχ, τις οποίες βίωσα κατά περίπτωση στη διάρκεια τής ιατρικής οργονοθεραπείας που έκανα στη Νέα Υόρκη με δυο από τους μαθητές του. Τον Έλσγουορθ Μπέικερ και τον Τσέστερ Ρέιφελ.

Τότε, κατά τη διάρκεια τής θεραπείας μου, με τον ψυχίατρο οργονομιστή Τσέστερ Ρέιφελ, βίωσα, μεταξύ πολλών άλλων, έναν μυϊκό σπασμό. Ο πόνος ήταν στην περιοχή τού πρωκτικού σφιγκτήρα και ήταν αφόρητος. Το γεγονός συνέβη προς μεγάλη μου έκπληξη, όχι με βίαιους χειρισμούς δικούς μου ή τού θεραπευτή μου, αλλά όταν ήρθε ο καιρός να χαλαρώσει η περιοχή τής λεκάνης και σε μια στιγμή που ανέπνεα βαθιά νιώθοντας πολύ χαλαρός!

Ένα ακόμα παρόμοιο περιστατικό το οποίο, όταν το έμαθα εδώ και 20 χρόνια περίπου δεν είχα αντιληφθεί τη σπουδαιότητά του, ρίχνει ακόμα περισσότερο φως στο φαινόμενο των μυϊκών σπασμών στην περιοχή τής λεκάνης.

Ένας καλός φίλος μού ανέφερε έκπληκτος ότι ο ανιψιός του, (ο οποίος έκανε ψυχιατρική οργονοθεραπεία), στη διάρκεια μιας συνεδρίας είχε εμφανίσει έντονο πόνο στο σφιγκτήρα τού πρωκτού. Αμέσως μετά **αναδύθηκε ως εικόνα η μνήμη τής γιαγιάς του, η οποία τον απειλούσε κρατώντας ένα σπίρτο και λέγοντάς του πως εάν ξανακάνει τα κακά του πάνω του, τότε αυτή θα τού έκαιγε τον ποπό με το σπίρτο(!)**

Αυτή τη δεδομένη απειλή και το φόβο που βίωνε το παιδάκι δεν μπορούσε να τα αντέξει. Η ασυνείδητη αντίδρασή του ήταν το κράτημα τής αναπνοής και έντονη συστολή στον πρωκτικό σφιγκτήρα, η οποία στην πορεία έμεινε μόνιμη και μη αντιληπτή. Αλλά ο παθολογικός κοινωνικός στόχος είχε επιτευχθεί. Ο πρώιμος έλεγχος των εκκρίσεων τού παιδιού σε βάρος τής λειτουργικότητας και τής υγείας του.

Η μνήμη τού γεγονότος έσβησε με το πέρασμα τού χρόνου, αλλά το γεγονός παρέμεινε για μια δεκαετία στο παιδί, θαμμένο αλλά οδυνηρό σαν αναμμένο κάρβουνο μέσα στη χόβολη τής περιοχής τής πυέλου.

Αναδύθηκε μόνο, όταν μέσω τής θεραπείας χαλάρωσε η μυϊκή σύσπαση στην περιοχή τής λεκάνης. Τότε εμφανίστηκε έντονος πόνος στον πρωκτικό σφιγκτήρα και ακολούθως η ανάδυση τής μνήμης τού γεγονότος από την απειλητική γιαγιά.

Στη συνέχεια επήλθε σταδιακά η λύση τού μυϊκού σπασμού, μια κατάσταση που επιβεβαιώνει την ανακάλυψη τού Ράιχ ότι οι δυσάρεστες συγκινήσεις «γράφονται» με ανεξίτηλο μελάνι μνήμης στον οργανισμό με τη μορφή σπασμών, μια διαδικασία που σχετίζεται δευτερογενώς με τη νόηση και τις περιοχές συνείδησης ή μνήμης τού εγκεφάλου!

Μυϊκοί σπασμοί από παρόμοια ή διαφορετικά γεγονότα μπορεί να βρίσκονται παντού στο σώμα. Στην περιοχή τής λεκάνης είναι δυνατό να έχουν προκληθεί με μύριους τρόπους, όπως από άγχος πτώσης, περιτομές, κλειτοριδεκτομές, άμεσες ή έμμεσες απειλές ή ακόμα και αδιόρατες κατηγορίες για τη σεξουαλικότητα, τις οποίες μπορεί να ακούσει τυχαία ή εσκεμμένα ένα παιδί αναγκάζοντάς το να συστέλλεται ασυνείδητα σε σημεία τα οποία αφορούν τη σχετική απειλή.

Σύμφωνα με τα ευρήματα τού Ράιχ τα ανθρώπινα ρομπότ, οι ψυχαναγκαστικοί χαρακτήρες πάσχουν από την ισχυρότερη πρωκτική θωράκιση. Σε αυτούς είναι *«πάντοτε παρούσα «...η υπερ-λεπτομερειακή μηρυκαστική σκέψη»*, ενώ παρουσιάζουν σαφή αδυναμία κατα-

νόησης *«...στις λογικά σημαντικές πλευρές ενός θέματος».*

Τα άτομα με βαριά πρωκτική θωράκιση έχουν *«...το πνεύμα οικονομίας, σπρωγμένο μέχρι την τσιγκουνιά. ... Η σχολαστικότητα, η λεπτολογία, η τάση για ψυχαναγκαστικό μηρυκασμό και η οικονομία, έχουν όλες μια κοινή ενστικτική πηγή: τον πρωκτικό ερωτισμό. ..... Αν σε όλα αυτά προσθέσουμε το πάθος τής συλλογής αντικειμένων, τότε έχουμε μπρος μας το σύνολο των χαρακτηρολογικών παραγώγων τού πρωκτικού ερωτισμού».*

*Στην εξωτερική του εμφάνιση ο ψυχαναγκαστικός χαρακτήρας παρουσιάζει έντονη **επιφύλαξη και αυτοκυριαρχία** - βλέπει τα συναισθήματα με άσχημο μάτι και είναι απρόσιτος σε αυτά. Συνήθως δεν παρουσιάζει διακυμάνσεις στη διάθεσή του - είναι χλιαρός στις εκδηλώσεις του, τόσο αγάπης όσο και μίσους. Σε μερικές περιπτώσεις, αυτό μπορεί να εξελιχθεί σε ολοκληρωτικό **συναισθηματικό μπλοκάρισμα**»*[1]

Όταν υπάρχει θωράκιση στη λεκάνη «... *πονάει ο κοιλιακός μυώνας πάνω από την ηβική σύμφυση. Το ίδιο συμβαίνει και με τους προσαγωγούς των μηρών, τόσο τους επιφανειακούς όσο και τους βαθύτερους. Ο σφιγκτήρας τού πρωκτού είναι συσπασμένος κι έτσι ο πρωκτός είναι τραβηγμένος προς τα πάνω. .... Η λεκάνη είναι 'νεκρή' και ανέκφραστη. Αυτή η 'απώλεια έκφρασης' είναι η 'έκφραση' τής ασεξουαλικότητας. Συγκινησιακά, το άτομο δεν νιώθει καμία αίσθηση ή διέγερση. Από την άλλη μεριά, τα συμπτώματα είναι σωρός: δυσκοιλιότητα, οσφυαλγία, εκβλαστήσεις κάθε είδους, καλοήθεις και κακοήθεις όγκοι. Ευερεθιστικότητα τής ουροδόχου κύστης, αναισθησία τού κόλπου και τής επιφάνειας τού πέους με υπερευαισθησία τής ουρήθρας είναι επίσης συμπτώματα θωράκισης στη λεκάνη. Λευκόρροια, συνοδευόμενη από ανάπτυξη πρωτοζώων, από το κολπικό επιθήλιο (κολπική τριχομονάδα) παρουσιάζεται συχνά. Στο αρσενικό το αποτέλεσμα ανοργονίας τής λεκάνης είναι ή η ανικανότητα να πετύχει στύση ή η φοβερή υπερδιεγερσιμότητα που καταλήγει σε πρώιμη εκσπερμάτωση. Στο θηλυκό, βρίσκουμε ολοκληρωτική κολπική αναισθησία ή σπασμό των μυών τής κολπικής κοιλότητας.*

*Υπάρχει ένα ιδιαίτερο **'άγχος λεκάνης'** και μια **'οργή λεκάνης'.** Η θωράκιση τής λεκάνης είναι παρόμοια με τη θωράκιση των ώμων στο μέτρο που κι αυτή δεσμεύει παρορμήσεις οργής και άγχους. Γι΄αυτό το λόγο η οργασμική ανικανότητα παράγει **δευτερογενείς παρορμήσεις που πετυχαίνουν σεξουαλική ικανοποίηση με τη βία**»*,[2] διευκρινίζει ο Ράιχ.

Το άγχος για τάσεις αυνανισμού και το άγχος από τον αυνανισμό

Η εξήγηση που έδωσε ο Ράιχ για τα δυο είδη άγχους που ανακάλυψε ο Φρόιντ είναι ότι έχουν την ίδια πηγή. Δηλαδή την απόσυρση των ενεργειακών φορτίων από την επιφάνεια τού δέρματος προς το κέντρο.

Ως παράδειγμα έθεσε την παρόρμηση που σταματά ένα παιδί να αυνανιστεί επειδή έχει άγχος φοβούμενο ότι μπορεί να χάσει το πέος του ή ότι θα πάθει κάποια σοβαρή αρρώστια. Αυτό ο Φρόιντ το θεωρούσε πραγματικό άγχος.

Το άγχος που αποκτά ένα άλλο αγόρι όταν καταστείλει τη ζωηρή επιθυμία τού αυνανιστεί ο Φρόιντ το ονόμαζε άγχος λίμνασης. Δεν μπορούσε ωστόσο να δεχθεί ότι αυτά τα διαφορετικά άγχη έχουν την ίδια πηγή.

(1) «Η ανάλυση τού χαρακτήρα» τού Βίλχελμ Ράιχ, τόμος 2ος, εκδόσεις Καστανιώτη, 1981. (σελ. 84, 85, 86, 87).

(2) «Η ανάλυση τού χαρακτήρα» τού Βίλχελμ Ράιχ, τόμος 3ος, Εκδόσεις Καστανιώτη, 1981. (σελ.145, 146).

Ο Ράιχ βρήκε ότι οι ασθενείς που δεν επιτρέπουν στον εαυτό τους να συνειδητοποιήσει τη σεξουαλική τους διέγερση υποφέρουν από άγχος που εκδηλώνεται στην περιοχή τής καρδιάς και τού διαφράγματος. Όταν επιτρέψουν στον εαυτό του να νιώσει σεξουαλική διέγερση τότε το σφίξιμο τού άγχους εξαφανίζεται και τα γεννητικά όργανα διογκώνονται.

«.... Σε καταστάσεις άγχους εμφανίζονται σωματικά συμπτώματα που είναι εντελώς αντίθετα από αυτά τής σεξουαλικής διέγερσης. Ρίγη, ωχρότητα, ζωηρή επιθυμία για αφόδευση και ούρηση και εφίδρωση. Αυξάνονται οι καρδιακοί παλμοί, υπάρχει δυσυστολία και το στόμα στεγνώνει. Στους άνδρες συρρικνώνεται το πέος. Στις γυναίκες τα σεξουαλικά όργανα στεγνώνουν εντελώς (με αισθήσεις παρόμοιες με κολεόσπασμο).

Στην κατάσταση τής σεξουαλικής διέγερσης από την άλλη μεριά, εμφανίζονται αισθήσεις θερμότητας (στις γυναίκες ιδιαίτερα στην περιοχή των γεννητικών οργάνων, τού λαιμού και τού τραχήλου). Τα γεννητικά όργανα είναι διογκωμένα, το έκκριμα άφθονο και η καρδιά κτυπά κανονικά ή βρίσκεται σε κατάσταση διαστολής («καρδιακή ανεύρυνση»). Στην περιοχή τής καρδιάς και τού διαφράγματος εμφανίζονται αισθήσεις που μοιάζουν με εκείνες τού άγχους αλλά ξεχωρίζουν σαφώς από αυτές. Οι ασθενείς μιλούν για 'σφίξιμο' ή 'μάζεμα' όταν πρόκειται για άγχος και για 'άπλωμα' όταν πρόκειται για ηδονή».[(1)]

Το αίνιγμα με τη στύση τού ψυχρού πέους

Παρατήρησε επίσης ότι είναι δυνατό ένα πέος να βρίσκεται σε πλήρη μηχανική διόγκωση (στύση) αλλά να μην υπάρχουν καθόλου φορτία δυναμικών στην επιφάνειά του κάτι που έδειχνε με αναμφισβήτητο τρόπο ότι είναι δυνατό ένας άνδρας να «εκτελέσει» σαν ηθοποιός τη σεξουαλική πράξη χωρίς να νιώθει την παραμικρή αίσθηση ηδονής!

Αυτό το γεγονός έφερε προφανώς στη μνήμη τού Ράιχ τις κρυφές συκοφαντίες και τις ανοιχτές επικρίσεις κορυφαίων μελών τού κύκλου τού Φρόιντ, οι οποίοι αντιμετώπιζαν τον Ράιχ με περιφρόνηση εξαιτίας των ισχυρισμών του ότι δεν έχει καμία σημασία πόσες φορές μπορεί να κάνει κάποιος (ή κάποια) σεξ, αλλά εάν έχει τη δυνατότητα τής πλήρους ηδονικής παράδοσης στο ερωτικό αγκάλιασμα.

Πολλοί ψυχαναλυτές υποστήριζαν ότι ένας άνδρας είναι υγιής και νιώθει ευχαρίστηση ακόμα και οργασμό κατά τη σεξουαλική πράξη αρκεί να έχει στύση. Ένας μάλιστα από αυτούς είχε φτάσει στο σημείο να ισχυρίζεται ότι η σεξουαλική πράξη είναι ικανοποιητική εάν προκληθεί κάποιου είδους οίδημα εξαιτίας τής τριβής τού πέους στο γυναικείο κόλπο!...[(2)]

Τα ηλεκτροφυσιολογικά πειράματα τού Ράιχ έφεραν στην επιφάνεια για πρώτη φορά συγκλονιστικά και αναμφισβήτητα γεγονότα στον τομέα τής ανθρώπινης σεξουαλικότητας.

α) Ότι η σεξουαλικότητα συνδέεται με ηλεκτρικά φορτία και αυτά με τη σειρά τους συνδέονται με αισθήσεις ευχαρίστησης ή άγχους.

β) Ότι **η στύση τού πέους δεν είναι μόνο ένα μηχανικό γεγονός, αλλά ένα φαινόμενο σύνθετο με βασική συνιστώσα του το «ηλεκτρικό» φορτίο στην επιφάνειά του.**

(1) «Η βιοηλεκτρική θεωρία τής σεξουαλικότητας και τού άγχους» τού Βίλχελμ Ράιχ. Εκδόσεις Αποσπερίτης, 1986, (σελ. 44).

(2) «Η εισβολή τής σεξουαλικής ηθικής», τού Βίλχελμ Ράιχ. Εκδόσεις Πύλη, 1977, (σελ. 240).

Τα ηλεκτρικά φορτία τα οποία ήταν ταυτόσημα με τις υποκειμενικές ηδονικές αισθήσεις των ατόμων που έπαιρναν μέρος στο πείραμα, ήταν μια άκρως επαναστατική ανακάλυψη η οποία ακόμα και σήμερα δεν έχει γίνει αντιληπτή. Οι σεξολόγοι μιλάνε μόνο για ικανότητα στύσης και οι ουρολόγοι - ανδρολόγοι για μηχανικά υδραυλικά στηρίγματα και ενθέματα επίτευξης στύσης *«για να κάνει ο άνθρωπος τη δουλειά του...»*

γ) Ο Ράιχ ερευνώντας περισσότερο το ζήτημα βρήκε ότι η αύξηση των δυναμικών στο δέρμα τού πέους δεν γίνεται απότομα αλλά με σταδιακές διακυμάνσεις πάνω και κάτω αλλά με κατεύθυνση σταδιακής αύξησής τους.(1)

δ) Η μέτρηση των δυναμικών στην επιφάνεια τού δέρματος ανθρώπων, έδειξε ότι οι ερωτογόνες ζώνες εμφανίζουν πολύ υψηλότερα ή χαμηλότερα δυναμικά από τις άλλες περιοχές.

Ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων ή σημείων τους, εμπεριέχει αναμφισβήτητα την κατακόρυφη μείωση των φορτίων, όπως έδειξαν τα πειράματα τού Ράιχ, όταν έπεφτε το δυναμικό ερωτογόνου ζώνης με ελάχιστα δυσάρεστα ερεθίσματα.

Η μόδα τής περιτομής την οποία υποστηρίζει ένα άσχετο με τα συγκλονιστικά ευρήματα τού Ράιχ, ιατρικό κατεστημένο, κυρίως στις ΗΠΑ και ένα φανατικό ιερατικό κατεστημένο κυρίως στον μουσουλμανικό κόσμο, και στο Ισραήλ, μεταβάλλει τα αρσενικά, ικανά για στύση και ανίκανα να βιώνουν το μάξιμουμ τής ηδονής. Τις σεξουαλικές σχέσεις τους τις αναγάγουν σε παραστάσεις «τσίρκου» όπου παίζουν το ρόλο τού σούπερ-εραστή, ενώ στην ουσία είναι μηχανικοί εραστές, «ικανοί» για παρατεταμένη σεξουαλική συνομιλία.

Το οργασμικό άγχος ωθεί τους ανθρώπους να κυνηγούν σχεδόν σε κάθε στιγμή τής ζωής τους το ηδονικό βάθος τής σεξουαλικότητας και ταυτόχρονα να τη φοβούνται τρομερά (χωρίς να το αντιλαμβάνονται) και εξ αιτίας αυτού τού φόβου να την υποβαθμίζουν, να την αποερωτικοποιούν, να την ευνουχίζουν, να τη χυδαιοποιούν μετατρέποντάς την σε πορνογραφία ή σε εμπόρευμα, σε κάτι δηλαδή το οποίο έχει αξία μόνο ως προϊόν ανταλλαγής.

Ο Ράιχ εξήγησε αυτό το φαινόμενο με λειτουργικό τρόπο εδώ και περίπου 80 χρόνια. Έδειξε τότε ότι το παρασυμπαθητικό σύστημα προκαλεί διαστολή ή κίνηση προς τον κόσμο και το συμπαθητικό προκαλεί συστολή ή κίνηση μακριά από τον κόσμο, προς τον εαυτό.

Με τα βιοηλεκτρικά πειράματα διερεύνησης των φορτίων και των κατευθύνσεων των ηλεκτρικών μετρήσεων τής σεξουαλικότητας και τού άγχους ανέδειξε και εμπέδωσε εργαστηριακά τις εμπλεκόμενες καταστάσεις.

Τη συστολή και τη διαστολή. Την ηδονή και το άγχος. Τον έρωτα προς τη ζωή και το φόβο για τα ερεθίσματα τής ζωής, μια διαστολή ή ένα φόβο εμφανή (στη συνέχεια με άλλα πειράματα), ακόμα και στο πρωτόπλασμα τής αμοιβάδας.

Παρατήρησε επίσης ότι *«ο μηχανισμός τής καταστροφής αντλεί την καταγωγή του από το μεσόδερμα, μια δευτερογενή εμβρυική δομή, ενώ ο μηχανισμός των λειτουργιών τής σεξουαλικότητας και τού άγχους υπάρχει ήδη στο πρωτόζωο»*,(2) το οποίο κατέχει μια θαυμαστή

(1) “Η βιοηλεκτρική θεωρία τής σεξουαλικότητας και τού άγχους”, Βίλχελμ Ράιχ. Εκδόσεις Αποσπερίτης, (σελ. 110).

(2) “Χειρόγραφα βιοφυσικής”, Βίλχελμ Ράιχ, “Ελεύθερος Τύπος, 1979, (πρόλογος τού Έλσγουορθ Μπέικερ, M.D.).

ιδιότητα. Δεν πεθαίνει, επειδή διαιρείται συνεχώς, υπονοώντας με αυτό ότι τα πρωτόγονα όντα που εμφανίστηκαν στη Γη (και σήμερα διαπιστώνουμε ότι μας μοιάζουν τόσο πολύ) δεν διέθεταν μηχανισμό καταστροφής, μια κατάσταση που αναπτύχθηκε σταδιακά με την εξέλιξη τής ζωής.

Το άγχος οργασμού

Αρκετά χρόνια νωρίτερα είχε ανακαλύψει ότι η συστολή τού οργανισμού, δηλαδή τα τμήματα τής θωράκισης τέμνουν τον άξονα τού σώματος. Ότι η κίνηση τής ενέργειας είναι κάθετη προς τον άξονα και τα τμήματα τής θωράκισης και ότι το άγχος οργασμού είναι ο πυρήνας τής θωράκισης και υπεύθυνο για το υφιστάμενο σεξουαλικό χάος και τη βαθυβιολογικά σεξόφοβη συμπεριφορά των ανθρώπων. Μπορεί να εκφράζεται με πολλαπλούς τρόπους όπως πορνογραφικό ή εκ διαμέτρου αντίθετο ηθικιστικό, ελευθεριάζον ή σεμνότυφο, ασύδοτο ή ασκητικό.

«... Ο φόβος τής τιμωρίας για σεξουαλικές δραστηριότητες, που νιώθει ο ασθενής ως παιδί, ριζώνει μόνιμα με τη μορφή τού άγχους ηδονής. Θυμίζουμε πως όταν η πορεία τής ηδονής αναχαιτισθεί τότε η ηδονή γίνεται έλλειψη ηδονής. Όταν παρά τη συνεχή σεξουαλική διέγερση ένα άτομο δεν μπορεί να νιώσει την ολοκληρωτική ικανοποίηση, τότε εμφανίζεται τελικά φόβος όχι μόνο για την τελική ικανοποίηση αλλά για τη διέγερση που προηγείται. Η ίδια η λειτουργία τής ηδονικής διέγερσης γίνεται πηγή έλλειψης ηδονής», δηλώνει ο Ράιχ.

Για να γίνει περισσότερο κατανοητό αυτό το φαινόμενο που διαδραματίζεται εν αγνοία μας στη φυσιολογία τού σώματος, διευκρινίζει ότι «... *Η αίσθηση της ηδονής αναστέλλεται από ένα μυϊκό σπασμό, ο οποίος εκτός από το γεγονός ότι αυξάνει τη σεξουαλική λίμναση, μπορεί να γίνει εξαιρετικά οδυνηρός. Η σταθεροποίηση τής κατάστασης σπασμού στη γενετήσια περιοχή κάνει το παιδί και τους εφήβους να απορρίπτουν τη σεξουαλική δραστηριότητα. Αυτή η επικράτηση του σπασμού προκαλεί μετατροπή κάθε ηδονικής διέγερσης στο αντίθετό της, όσο σωστή κι αν είναι η συναισθηματική και διανοητική στάση κάποιου. Επίσης, με αυτή την σπαστική κατάσταση συνδέεται η ανικανότητα ανοχής, ακόμα και ελαφρών διεγέρσεων»*.

Σχετικά με τις γυναίκες θεωρεί ότι δεν μπορούν να κρύψουν το άγχος τους όπως οι άνδρες, οι οποίοι το κρύβουν αρκετές φορές με την πρόωρη εκσπερμάτωση. Τα συχνότερα άγχη στις γυναίκες «...*είναι πως θα λερωθούν κατά τη διέγερση, θα αφήσουν αέρια ή θα αναγκασθούν χωρίς να το θέλουν να ουρήσουν. Η ένταση τής αναστολής και συνεπακόλουθα τού άγχους τού οργασμού εξαρτάται από το πόσο βαριά είναι η βλάβη τής λειτουργία τής κολπικής διέγερσης και πόσο σταθερά απορροφούν γενετήσια ενέργεια οι μη γενετήσιες ιδέες και φαντασιώσεις. Όταν αναστέλλεται η οργασμική διέγερση γίνεται αισθητή σαν απειλή εκμηδένισης. Οι γυναίκες φοβούνται μήπως πέσουν στην 'εξουσία τού άνδρα', μήπως τραυματισθούν ή πάθουν εσωτερική έκρηξη εξαιτίας του. Έτσι στη φαντασία ο κόλπος μεταμορφώνεται σε όργανο που δαγκώνει και σκοπός του είναι να απομακρύνει την απειλή τού πέους. Κάθε σπασμός τού κόλπου αναπτύσσεται με αυτόν τον τρόπο. Αν ο σπασμός εμφανιστεί πριν τη σεξουαλική πράξη, σημαίνει ότι αρνούνται την είσοδο στο πέος. Αν ο σπασμός εμφανιστεί κατά την πράξη, σημαίνει πώς υπάρχει ασυνείδητη επιθυμία συγκράτησης ή δαγκώματος τού πέους»*.

«...Οι γυναίκες αντιδρούν με διάφορους τρόπους στο άγχος οργασμού. Οι περισσότερες

κρατούν ακίνητο το σώμα τους, συμμετέχοντας ελάχιστα στη σεξουαλική δραστηριότητα. Άλλες κουνάνε το σώμα τους με πολύ βεβιασμένο τρόπο, γιατί η απαλή κίνηση προκαλεί πολύ μεγάλη διέγερση. Τα πόδια είναι σχεδόν κλειστά. Η λεκάνη είναι τραβηγμένη προς τα πίσω. Ως μέσο αναστολής τής οργασμικής αίσθησης κρατάνε πάντα την ανάσα τους».(1)

Αναφερόμενος στις γυναίκες που έχουν καλή επαφή με τη σεξουαλικότητά τους δηλώνει πως αυτές απωθούνται «*...από τη σεξουαλικότητα των ανδρών που αποκτούν την εμπειρία τους σε πορνεία και έτσι αποκτούν μια αποστροφή για το σεξ από τις πόρνες. Το ‘γαμήσι’ είναι ατίμωση. Καμία ευαίσθητη γυναίκα δεν θέλει να ‘αφήσει να τη γαμήσουν’».*(2)

Άγχος ηδονής και καρκίνος

Στην πορεία των δεκαετιών και έχοντας φτάσει στην πλήρη κατανόηση των μηχανισμών οι οποίοι προκαλούν το άγχος οργασμού περιγράφει την εμπειρία του με μια καρκινοπαθή στην οποία εμφανίσθηκε το άγχος οργασμού εξαιτίας τού φόβου της για τη βίωση σεξουαλικών αισθήσεων.

Το σχετικό κεφάλαιο από το βιβλίο τού Ράιχ «Η βιοπάθεια τού καρκίνου», πρέπει να διαβαστεί προσεκτικά από κάθε γιατρό, ειδικά εκείνους που ασχολούνται με τον καρκίνο, τους ψυχιάτρους, ψυχολόγους, ψυχαναλυτές, κοινωνικούς λειτουργούς και βεβαίως τους σεξολόγους. Και αυτό επειδή αποκαλύπτει ότι η βαθυβιολογική συστολή τού αυτόνομου νευρικού συστήματος, σχετίζεται άμεσα με καταπνιγμένες αισθήσεις ηδονής και το φόβο ηδονικής διαστολής το οποίο προκαλεί άγχος οργασμού.

Εδώ παραθέτω ένα μικρό μέρος από το σχετικό κεφάλαιο, ενδεικτικό τής κατάστασης μιας καρκινοπαθούς, η οποία με τις αντιδράσεις της αποκάλυψε ένα γεγονός με τεράστιες οικονομικές και κοινωνικο-πολιτικές προεκτάσεις: Τη σύνδεση τής σεξουαλικότητας με σωματικές ασθένειες και ειδικά τον καρκίνο.

«...Κάτω από την πίεση τού άγχους οργασμού, (γράφει ο Ράιχ περιγράφοντας τις βαθυβιολογικές αντιδράσεις τής ασθενούς) οι οργασμικές αισθήσεις εκδηλώνονταν ως φόβος θανάτου - ως ‘πεθαίνω’ με την έννοια τής ολοκληρωτικής αποσύνθεσης, διάλυσης, απώλειας τής συνείδησης, δηλαδή τής ‘μη ύπαρξης’.

Η ασθενής αναστέναξε δυνατά, έγινε ωχρή και μελανή, ανέστρεψε τα μάτια της και φαινόταν να βρίσκεται σε κατάσταση απόλυτης εξάντλησης. Δεν είχα ποτέ παραβρεθεί σε νευρωτική στάση θανάτου τόσο ρεαλιστικά εκφρασμένη. Παρά την εικοσάχρονη δουλειά μου πάνω στη δυσλειτουργία τού οργασμού υποτιμούσα ακόμα τη βαθιά σημασία των διαταραχών τού παλμού. Για να λέμε την αλήθεια, πάντα πίστευα ότι ο οργασμός είναι μια βασική λειτουργία κάθε ζωντανής δραστηριότητας και ότι ‘η φόρμουλα τού οργασμού’ είναι από τη φύση της ταυτόσημη με τη φόρμουλα τής ζωής. Αλλά δεν είχα ποτέ ξαναδεί έναν οργανισμό να ‘πεθαίνει’ τόσο ρεαλιστικά ως συνέπεια τού άγχους οργασμού».(3)

Είναι αξιοσημείωτο ότι μερικές δεκαετίες νωρίτερα ο Ράιχ είχε παρατηρήσει στη διάρκεια τής κλινικής πρακτικής του, να συμβαίνουν παρόμοια συμπτώματα σε σχιζοφρενείς

(1) «Η λειτουργία τού οργασμού», Βίλχελμ Ράιχ, εκδόσεις Δίδυμοι, 1976, (σελ.182, 183).

(2) «Η λειτουργία τού οργασμού», Βίλχελμ Ράιχ, εκδόσεις Δίδυμοι, 1979, (σελ. 210).

(3) «Η βιοπάθεια τού καρκίνου», Βίλχελμ Ράιχ, εκδόσεις Άκμων. Για πλήρη κατανόηση τής κατάστασης διαβάστε: Κεφάλαιο V - Η βιοπάθεια τής καρκινωματικής συρρίκνωσης - 1. Ο ορισμός των βιοπαθειών, (σελ. 154 - 210).

ασθενείς. *«Μερικοί έχουν την αίσθηση ότι πεθαίνουν, ότι ΄φεύγουν' και ότι δεν θα είναι ικανοί να 'ξαναγυρίσουν πάλι'», έγραφε* αναφερόμενος σε ασθενείς οι οποίοι έδειχναν αδυναμία να ανασηκώσουν τα βλέφαρά τους ανοίγοντας διάπλατα τα μάτια και δείχνοντας άγχος, όταν τους το ζητούσε, επειδή τους έπιανε πανικός.[1][2]

Ο Ράιχ βεβαίως δεν αρκείται σε αυτά τα λίγα παραδείγματα για το άγχος οργασμού, το οποίο το εξετάζει εξονυχιστικά, κάτι που δεν είναι δυνατό να γίνει εδώ.[3] Ωστόσο ελπίζω ότι γίνεται κάπως σαφέστερο με ποιο τρόπο το άγχος οργασμού, το οποίο είναι στην ουσία άγχος και ταυτόχρονα αδυναμία βίωσης τής υπέρτατης ηδονής, λειτουργεί στις διαπροσωπικές σχέσεις και στην κοινωνία μένοντας ταυτόχρονα καμουφλαρισμένο, με αμέτρητες μορφές, όπως π.χ. να έχει μετατρέψει ένα άτομο σε πορνογράφο ακριβώς επειδή δεν αντέχει να βιώσει τη μεγαλύτερη δυνατή ηδονή, κι ένα άλλο σε σαδιστή, ή λάγνο, ή παιδεραστή, ή ακόμα και σε ηθικολάγνο, ανέραστο ηθικιστή, αλλά και σε πολλές άλλες μορφές που είναι δύσκολο να φανταστούμε.

Η επίδραση τής θωράκισης στο κοινωνικό γίγνεσθαι

Ο φασισμός κατά τον Ράιχ δεν είναι ιδεολογία αλλά ύλη και ενέργεια. Δομούν ένα συγκεκριμένο τύπο χαρακτήρα και σχετίζονται άμεσα με βαθυβιολογικές οργανισμικές λειτουργίες. Ο φασισμός είναι αδύνατο να αντιμετωπισθεί και ερμηνευθεί με όρους οικονομικής πολιτικής. Η ελλιπής κατανόηση εξηγεί γιατί έχασαν τη μάχη απέναντι στον Χίτλερ οι Γερμανοί σοσιαλιστές και κομουνιστές.

Ο Ράιχ δηλώνει ότι ο φασισμός και ο ναζισμός είναι γνώρισμα τής διαστρεβλωμένης ανθρώπινης χαρακτηροδομής με άλλα λόγια τής διαταραγμένης λειτουργίας τού οργανισμού όπου η σεξουαλικότητα έχει βασικό ρόλο, γι΄ αυτό ο Χίτλερ και οι οπαδοί του δεν είναι περιορισμένο γεωγραφικά πολιτικό - οικονομικό φαινόμενο, αλλά ψυχοβιολογικό, ευρύτατο και μακραίωνο, αναγόμενο στις συνέπειες διαταραχής τής ανθρώπινης χαρακτηροδομής.

Το μόνο μέσο αναγνώρισης, αντιμετώπισης και επίλυσης παρόμοιων ψυχοπαθολογικών φαινομένων είναι η κατανόηση τής βαθύτερης φύσης τους, η οποία δεν είναι μονομερώς ταξική, δεδομένου ότι είναι παγκόσμια και βαριά βιο-ψυχο-παθολογική μολύνοντας όπως η πανούκλα κάθε τάξη. Τα αντίμετρα σε αυτό τον παραλογισμό ο Ράιχ τα αναλύει με σαφήνεια και σε μεγαλύτερη έκταση στα περισσότερα έργα του.

«Για να κερδίσει κάποιος την εξουσία πρέπει να γεμίσει με αυταπάτες εκατομμύρια ανθρώπους»[4] δηλώνει και θέτει το ερώτημα πώς είναι δυνατόν ένας αποτυχημένος ζωγράφος και βαριά ψυχοπαθής, όπως ο Χίτλερ, να πείσει 70 εκατομμύρια Γερμανούς με τις μυστικιστικές του αθλιότητες περί αρίας φυλής, καταφέρνοντας να αιματοκυλίσει την ανθρω-

(1) «Η ανάλυση τού χαρακτήρα», Βίλχελμ Ράιχ. Εκδόσεις Καστανιώτη, τόμος 3ος, 1980, (σελ. 228).

(2) Σ.τ.Χ.Μ.: Ο Ράιχ εκτιμούσε ιδιαίτερα τους σχιζοφρενικούς χαρακτήρες επειδή μεταξύ πολλών άλλων αρετών τους *«...οι σχιζοφρενείς στις περιόδους διαύγειας είναι ικανοί να κατανοούν τους ανθρώπους και τα κοινωνικά θέματα με μεγάλη ευφυΐα, όσο κανένας άλλος τύπος χαρακτήρα»*, ωστόσο θεωρούσε ότι αυτή η διαυγής ευφυΐα *«... είναι ένας από τους μεγαλύτερους κινδύνους που απειλούν την ύπαρξή τους στη σημερινή κοινωνία»*. - «Η ανάλυση τού χαρακτήρα», Βίλχελμ Ράιχ. Εκδόσεις Καστανιώτη, τόμος 3ος, 1980, (σελ. 176).

(3) https://yperthesi.wordpress.com/2015/05/28/το-σκουλήκι-της-nasato-σκουλήκι-τού-ράιχ-κ/

(4) «Η μαζική ψυχολογία τού φασισμού», εκδόσεις Μπουκουμάνη. 1974, (σελ. 397).

πότητα.

Η απάντηση που δίνει σχεδόν σε κάθε σελίδα στο βιβλίο του «Η μαζική ψυχολογία τού φασισμού», είναι ότι η τραγωδία τής παγίδευσης τού γερμανικού λαού από τον Χίτλερ (και κάθε παρόμοια παγίδευση λαών), συμβαίνει επειδή υπάρχει αχαρτογράφητη η μυστικιστική και άβουλη φύση των μαζών, όπως και η ασυνείδητη παιδικότητα, αλλά και η παθητική «θηλυκότητά» τους (την αναγνώρισε και τη χειρίστηκε ο Χίτλερ),(1) μια καλυμμένη «θηλυκότητα-παθητικότητα» η οποία έχει διαμορφωθεί όχι από τις οικονομικές συνθήκες μερικών αιώνων καπιταλισμού, αλλά με τη σωματική θωράκιση και χαρακτηρολογική ακαμψία (συστολή) των ανθρώπων, ένα γεγονός που συνέβη εδώ και 6.000 χρόνια τουλάχιστον μετά την επικράτηση τής ωμής βίας τής πατριαρχίας.

Από την άλλη μεριά ο Ράιχ ισχυρίζεται ότι η πορεία τής ανθρωπότητας δεν διαμορφώνεται από τα μέσα παραγωγής και την πάλη των τάξεων αλλά κυρίως από την εγκυμοσύνη, τον τρόπο τοκετού και πρώιμης αγωγής, από την καταστολή και διαστρέβλωση των δυνάμεων τής ζωής και τής σεξουαλικότητας παιδιών και εφήβων.

Ο Ράιχ βρήκε ότι αυτές είναι καταστάσεις που διαμορφώνουν αγκυλωμένες χαρακτηροδομές, ανηδονική, ανάπηρη ή διαστρεβλωμένη σεξουαλικότητα, παγιωμένες ιδεοληψίες, αφύσικα ήθη και ταμπού επικίνδυνα για την ψυχική και σωματική υγεία διαιωνιζόμενα από γενιά σε γενιά εδώ και χιλιετίες.

Με άλλα λόγια η άκαμπτη χαρακτηροδομή είναι αυτή που επιδρά ριζικά στην Ιστορία και αυτή αποτελεί το οικοδόμημα, το παγιωμένο στο σώμα κοινωνικό περιβάλλον, και την ιστορική του συνέχεια, η οποία σχετίζεται δευτερευόντως με οικονομικούς νόμους και άμεσα με ασύλληπτες τακτικές βίας στα έμβρυα, νεογέννητα και μικρά παιδιά τα οποία διαμορφώνουν έναν χαρακτήρα ο οποίος επιδρά με τη σειρά του στο περιβάλλον και την οικονομία. Με άλλα λόγια θωρακίζονται είτε ως πεινασμένοι απόγονοι ταλαιπωρημένων κολίγων, είτε ως χορτασμένοι απόγονοι τού ίδιου τού Τσάρου, είτε ως απόγονοι των σύγχρονων μεγιστάνων τού πλούτου, όπως τού Μπιλ Γκέιτς ή τής δυναστείας Νιάρχου.

Η χαρακτηροδομή, (και τα σπυριά της, νευρώσεις και ψυχώσεις) σύμφωνα με την οργονομία είναι μια κατάσταση η οποία επηρεάζεται δευτερογενώς από οικονομικές ή πολιτικο-ιδεολογικές συνθήκες. Είναι βαθιά, (δηλαδή ψυχοβιολογική) και άμεσα διαπροσωπική διαδικασία η οποία ξεκινάει από το ενδο-περιβάλλον τής μήτρας, εξελίσσεται δραστικά με τον τρόπο υποδοχής τού νεογέννητου στον κόσμο μέσω τού τοκετού διαμορφώνεται ριζικά κατά τα πρώτα 3-4 χρόνια, με το θηλασμό ή τη στέρησή του, με αγωγή τουαλέτας και άλλα βάρβαρα έθιμα και πρακτικές ισχυροποιούμενη κατά την εφηβεία.

Όπως προαναφέρθηκε η δομή τού χαρακτήρα είναι δομημένη σε τρία στρώματα. Το κοινωνικό *προσωπείο*, το βαριά άρρωστο *δευτερογενές* στρώμα και τον υγιή *πυρήνα*. Υφίσταται διαχρονικά στις κοινωνικές τάξεις τέμνοντάς τες οριζοντίως και καθέτως. *«Είναι η απάντηση στο αναπάντητο ερώτημα από τη μαρξιστική ιδεολογία πώς και με ποιες βοηθητικές λειτουργίες η "υλική βάση" μεταλλάσσεται σε "ιδεολογικό εποικοδόμημα"».*(2)

«...Στην περιοχή των μυώνων η θωράκιση είναι μια βιοπαθητική κατάσταση ισορροπίας, που η λειτουργία της είναι να αποφεύγει το άγχος τής συστολής, την ηδονή τής διαστολής και

(1) «Η μαζική ψυχολογία τού φασισμού», εκδόσεις Μπουκουμάνη. 1974, (σελ. 95).

(2) «Orgonomic Functionalism, Part II" by Wilhelm Reich, Orgone Energy Bulletin Vol. 2, No 1, 1950. Orgone Institute Press, NY.

τής οργασμικής σύσπασης»,[1] δηλώνει ο Ράιχ.

Η κατάληξη των ερευνών του, η οποία αποτελεί μια από τις κορυφαίες κλινικές ανακαλύψεις του, ήταν ότι η βασική χαρακτηροδομή των ανθρώπων δεν αλλάζει. Αυτό τον ώθησε να προτείνει κάτι που ήταν μοναδικό στην τότε ιστορία τής επιστήμης.

Η αλλαγή τής ανθρωπότητας, η αλλαγή τής χαρακτηροδομής των μαζών, δεν θα έρθει με τίποτα άλλο παρά μόνο μετά την αλλαγή τής βιοφυσικής δομής των αγέννητων παιδιών τού μέλλοντος! Δηλαδή, με την ανατροφή παιδιών χωρίς θωράκιση. Με άλλα λόγια χωρίς χαρακτήρα.

Σήμερα σχεδόν ογδόντα χρόνια από τότε που ο Ράιχ διαπίστωσε την αδυναμία αλλαγής τού ανθρώπου, αυτή η αλήθεια παραμένει μη αξιοποιήσιμη και μη κατανοήσιμη.

Ο χαρακτήρας επιδρά στις κοινωνίες

Οι ανακαλύψεις τού Ράιχ έχουν ευρύτατη εφαρμογή και στην κοινωνική παθολογία. Αρκετά βιβλία του διαπραγματεύονται ζητήματα κοινωνικής παθολογίας με κορυφαίο τη «Μαζική ψυχολογία τού φασισμού».

Προεκτείνοντας τις παρατηρήσεις του σχετικά με τη θωράκιση στον κοινωνικό χώρο, διαπίστωσε ότι τα θωρακισμένα άτομα γίνονται απαθή, υποχωρητικά, υποτακτικά κι έχουν την ανάγκη καθοδήγησης. Όταν βρίσκονται σε θέσεις εξουσίας, τότε διαμορφώνουν τυραννική συμπεριφορά, ακριβώς γιατί το βιοσύστημά τους είναι άκαμπτο.

Με λίγα λόγια, όπως εξηγεί με τα γραπτά του, όσο οι νόμοι τής ζωής είναι διαταραγμένοι στους ανθρώπους, είναι αδύνατο να επικρατήσει οποιαδήποτε αρμονία και αυτοκυβέρνηση στον κοινωνικό χώρο. Το πρόβλημα θα υφίσταται πάντα, όχι επειδή θα υπάρχουν Χίτλερ και Στάλιν που επιθυμούν την εξουσία, αλλά επειδή οι μάζες θα τη δίνουν με τη θέληση τους.

Πρέπει να διευκρινιστεί ότι «Η Μαζική Ψυχολογία τού Φασισμού», είναι βιβλίο κλασικό. Όχι μόνο επειδή αποτελεί την πρώτη και αξεπέραστη έως σήμερα ενοποίηση ψυχανάλυσης και κοινωνιολογίας, αλλά επειδή έβαλε στην ίδια κατηγορία το μαύρο και τον κόκκινο φασισμό[2] και γι΄αυτό μισήθηκε με λύσσα από τους ναζί, αλλά και από τους οργανωμένους κομουνιστές.

Ο Ράιχ δεν έχει λύσει την απαρχή τής θωράκισης η οποία επιφέρει αυτή την παθητικότητα. Μια πρώτη εξήγηση που δίνει είναι ότι η αλλαγή από τη μητρογραμμική οργάνωση τής κοινωνίας σε πατριαρχική επέφερε τη δημιουργία θωράκισης και συνακόλουθα η κρυμμένη φασιστική δομή από το προσωπείο τού χαρακτήρα, διαιωνίζεται διαμέσου των χιλιετηρίδων από γενιά σε γενιά, σε όλες τις τάξεις.

Ακριβώς επειδή αυτή η δομή είναι καλυμμένη από το προσωπείο, δηλαδή την επιφανειακή μάσκα τής θωράκισης, η αναγνώρισή της είναι εξαιρετικά δύσκολη.

Επιβεβαιωτικό δείγμα είναι ο τρόπος που συντηρείται το έθιμο τής κλειτοριδεκτομής και οι καταναγκαστικοί γάμοι μικρών κοριτσιών στην Αφρική. Η Νιγηριανή δημοσιογράφος Τσίκα Ουαντέχ συνεργάτρια τού BBC και τού Al Jazeera, έμεινε κατάπληκτη όταν διαπίστωσε ότι τα θύματα αυτών των πρακτικών, οι γυναίκες, είναι αυτές που υποστηρίζουν

(1) «Η βιοηλεκτρική θεωρία τής σεξουαλικότητας και τού άγχους» τού Βίλχελμ Ράιχ. Εκδόσεις Αποσπερίτη, 1986, (σελ.159).

(2) https://yperthesi.wordpress.com/2015/01/29/οργή-για-το-βιβλίο-τού-ράιχ-η-μαζική-ψυ/

φανατικά κάθε αποτρόπαιο έθιμο που ευνουχίζει και καταπιέζει το φύλο τους.(1)

Ένα άλλο απίστευτο γεγονός το οποίο απεικονίζει με φρικαλέο τρόπο την κρυφή παθητικότητα και παραφροσύνη των μαζών είναι ότι κατά τη διάρκεια τής αραβικής άνοιξης στην Αίγυπτο το ποσοστό των κλειτοριδεκτομών ανέβηκε στο ασύλληπτο νούμερο τού 91%.(2)(3)

Δεν μπορεί να περιμένει κανείς αυτά τα 27 περίπου εκατομμύρια γυναικών τής Αιγύπτου, καθώς είναι ακρωτηριασμένα σεξουαλικά, να φέρουν στον κόσμο παιδιά χωρίς να τους μεταβιβάσουν το μίσος τους για τη ζωή και τη σεξουαλικότητα και να μπορούν να προσφέρουν αβίαστα στους συντρόφους τους το δώρο τής αγάπης. Ο σπόρος τής παραφροσύνης και τής τρομοκρατίας βρίσκεται εδώ. Σε κάθε είδους ακρωτηριασμό είτε σωματικό είτε ψυχικό;

Αμέτρητα είναι τα ανθρωπολογικά ευρήματα για το θέμα. Οι ινδιάνοι Γιούροκ και Σιού είναι κλασικά δείγματα επειδή κάθε φυλή διέθετε μια εντελώς διαφορετική χαρακτηροδομή, λειτουργούσα στον ίδιο γεωγραφικό τόπο και παρόμοιο πλαίσιο επιβίωσης (το κυνήγι), κατά την ίδια χρονική περίοδο, με το μόνο ευκρινώς διαφορετικό γεγονός τον τρόπο αγωγής των παιδιών τους.

Οι ινδιάνοι Σιού ήταν άτομα εξωστρεφή, των εξερευνήσεων, γενναία. Το σημαντικότερο γνώρισμά τους ήταν η γενναιοδωρία αλλά και η βιαιότητα. Με τη γέννησή τους δεν θήλαζαν για αρκετές ημέρες, κάτι που καθόριζε τη βιαιότητά τους, αλλά η επακόλουθη περίοδος θηλασμού διαρκούσε αρκετά, ήταν συνήθως τρία χρόνια, γεγονός που τους έδινε πολύτιμα δώρα για την ανάπτυξη τού εξωστρεφούς τύπου τού χαρακτήρα τους. Φυσικά, μελετώντας βαθύτερα τον τρόπο ανατροφής των Σιού πολλές καταστάσεις εμείς σήμερα θα τις θεωρήσουμε απαράδεκτες, αλλά ας μην ξεχνάμε ότι αναφερόμαστε σε μια πρωτόγονη φυλή πολεμιστών, νομάδων και κυνηγών κυρίως άγριων βούβαλων.

Για παράδειγμα, λίγο πριν γεννηθεί το παιδί έβαζαν την ετοιμόγεννη πάνω σε μια κουβέρτα από δέρμα βούβαλου και τίναζαν τη γυναίκα μαζί με το νεογέννητο στον αέρα. Το άγχος πτώσης που δημιουργούσαν στο παιδί, μαζί με την επαναλαμβανόμενη σωτηρία του καθώς άγγιζε στην επιφάνεια τής κουβέρτας, μέσα στην κοιλιά τής μητέρας του, μπορούμε να εικάσουμε ότι διαμόρφωνε στην ενήλικη ζωή του μια αγχωτική χαρακτηροδομή, αλλά γεμάτη σιγουριά ότι οι θεοί (οι γονείς) θα φροντίζουν πάντα να επιβιώνει...

Από την άλλη μεριά το κρίσιμο ζήτημα τής αγωγής τουαλέτας δεν απασχολούσε τους Σιού. Έδιναν στα παιδιά τους τον απαραίτητο χρόνο ωρίμανσης ώστε αυτά να μπορούν να χειριστούν τον πρωκτικό σφιγκτήρα.(4)

Η μητέρα με τον παρατεταμένο θηλασμό, έως περίπου τα τρία χρόνια και τη συνεχή φροντίδα της για να αναπτύξει το παιδί της αυτονομία και πρωτοβουλία συνέβαλε καθοριστικά στη διαμόρφωση ενός τύπου χαρακτήρα ανεξάρτητου, τολμηρού και γενναιόδωρου (γενναιόδωρο ήταν το γάλα της) σε σχέση με τα παιδιά των Γιούροκ που ο θηλασμός

(1) Σ.τ.Χ.Μ.: «Η εφημερίδα των συντακτών» 24/11/2014, (σελ. 20) - http://www.efsyn.gr/arthro/vraveio-dimosiografias-gia-tis-istories-ton-thymaton-tis-mpoko-haram

(2) http://www.kathimerini.gr/503537/article/epikairothta/kosmos/xeiroterh-aravikh-xwra-gia-gynaikes-h-aigyptos

(3) http://www.tovima.gr/world/article/?aid=539063

(4) «Η παιδική ηλικία και η κοινωνία», Έρικ Έρικσον. Εκδόσεις Καστανιώτη, 1975. (σελ. 148).

σταματούσε στους έξι μήνες.

Οι Γιούροκ περιγράφονται ως άτομα με τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα τού σύγχρονου φιλάργυρου. Τσιγκούνηδες, γκρινιάρηδες, καχύποπτοι, θυμωμένοι και ειρηνιστές, όχι εκ πεποιθήσεως αλλά εξαιτίας τού φόβου τους. Ήταν κυρίως ψαράδες σολομού και συνήθιζαν να αναφέρονται σε «καθαρή ζωή» και όχι σε «δυνατή ζωή» όπως οι Σιού. Υποβάλλονταν σε σκληρή αγωγή τουαλέτας. Αυτό σημαίνει ότι τα νήπια διδάσκονταν να βάζουν σε λειτουργία τον πρωκτικό σφιγκτήρα πριν αυτός αναπτυχθεί φυσιολογικά. Με άλλα λόγια συνέβαινε μια μόνιμη συστολή νευρώνων και μυώνων στη βάση τής λεκάνης, (η θωράκιση), την οποία κουβάλαγαν ως «ρούχο ραμμένο» πάνω τους σε όλη τη ζωή τους και για το οποίο δεν είχα ουδεμία γνώση τής ύπαρξής του, κάτι που συμβαίνει απαράλλαχτο και χιλιετίες στα δισεκατομμύρια των θωρακισμένων ανθρώπων στη Γη.

Χαρακτηριστική ένδειξη τού χαρακτήρα τους ήταν οι πόρτες των ξύλινων σπιτιών τους. Φτιάχνονταν έτσι ώστε μάλλον θύμιζαν τις δυσκολίες τής πρωκτικής αγωγής δεδομένου ότι στην κυριολεξία ήταν στενές (πρωκτικές) τρύπες. Με δυσκολία έμπαινε ή έβγαινε κάποιος, όπως συνέβαινε με τις εκκρίσεις τους...

Τα ευρήματα τής οργονομίας δείχνουν ότι μια τέτοια πρωκτική αγωγή προκαλεί (σχεδόν) ανεπανόρθωτη και μόνιμη συστολή στην περιοχή τής λεκάνης, επιφέροντας πάμπολλα σωματικά προβλήματα, αλλά επηρεάζει επίσης με δραστικό τρόπο την ανάπτυξη τού χαρακτήρα.

Οι Γιούροκ είχαν ανακαλύψει ένα είδος νομίσματος. Κατάφερναν δηλαδή να συσσωρεύουν πλούτο και να έχουν στοιχειώδεις νομισματικές συναλλαγές μεταξύ τους, κατέχοντας την πρωτιά ανακάλυψης και χρήσης νομισμάτων μεταξύ των άλλων ινδιάνων τής Αμερικής.(1)

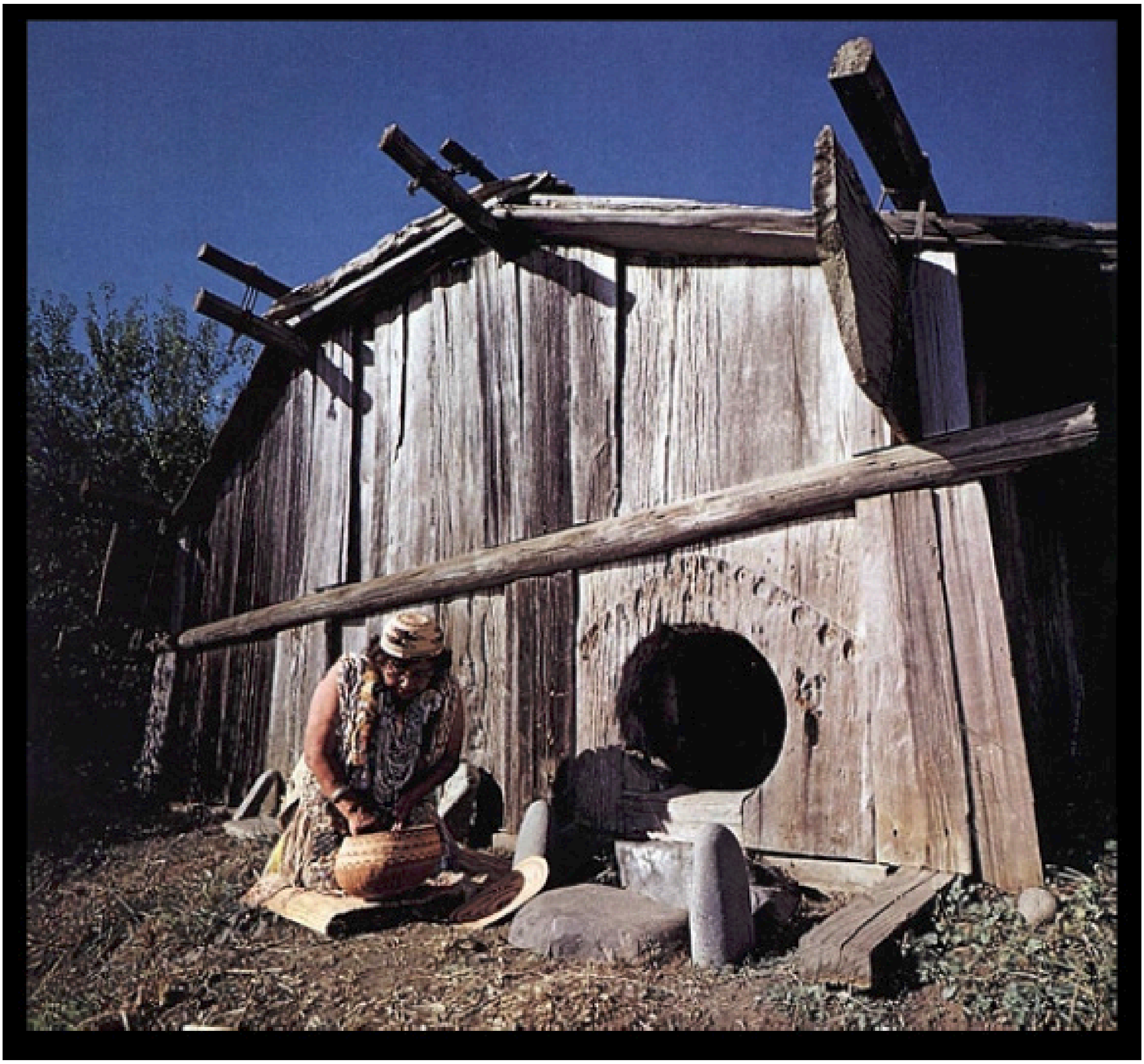
Δεν ισχυρίζομαι εδώ ότι η πρωκτική θωράκιση αποτελεί τη **μοναδική** ώθηση για τη δημιουργία συσσώρευσης πλούτου, αλλά μάλλον την αναγκαία παρόρμηση για τη συσσώρευσή του, τον οποίο πλούτο οι κατέχοντες νιώθουν υπερήφανοι με το κατόρθωμά τους (την εγκόλπωση του) και επιδιώκουν την κοινωνική επιβράβευση, όπως ακριβώς τα μικρά παιδιά, όταν καταφέρνουν να κατακρατούν τις κενώσεις τους (να συσσωρεύουν τον «πλούτο» των κοπράνων τους) νιώθουν υπερήφανα και επιζητούν τον έπαινο τής οικογένειας για το κατόρθωμά τους, (την εγκόλπωσή τους).

Πολλά ακόμα ευρήματα τής ανθρωπολογικής έρευνας επιβεβαιώνουν τον ισχυρισμό ότι οι συνθήκες παραγωγής σε μια συγκεκριμένη περιοχή δεν διαμορφώνουν τον χαρακτήρα, όπως για παράδειγμα βρήκε ο ανθρωπολόγος Μαλινόφκσι κατά τη διάρκεια τής παραμονής του στο αρχιπέλαγος των νήσων Τρόμπριαντ, βορειοανατολικά τής Νέας Γουινέας.(2)

Αναφερόμενος στη γειτονική φυλή η οποία είχε και αυτή μητρογραμμική οργάνωση, αλλά αυξημένη πατριαρχική εξουσία και ίδιες συνθήκες παραγωγής, δηλώνει ότι αυτό που του έκανε εντύπωση με τους Άμφλετ ήταν ότι επρόκειτο για μια κοινότητα νευρασθενών...

«...*Περίπου 30 μίλια νότια από τους Τρόμπριαντ κατοικούσαν κάποιοι που στην ουσία ήταν ίδιοι φυλετικά, στα έθιμα και στη γλώσσα, ωστόσο διέφεραν σημαντικά στην κοινωνική τους*

(1) «Η παιδική ηλικία και η κοινωνία», Έρικ Έρικσον. Εκδόσεις Καστανιώτη, 1975.(σελ.175-196).
(2) https://en.wikipedia.org/wiki/Trobriand_Islands

Μια παραδοσιακή ξύλινη καλύβα των ινδιάνων Γιούροκ.
http://www.fishersville-umc.org/classes/nac/Pics/week0401.htm

οργάνωση, είχαν αυστηρούς σεξουαλικούς κανόνες, απαγόρευαν τις προγαμιαίες σχέσεις και δεν είχαν δομές οι οποίες υποστήριζαν τη σεξουαλική ελευθερία, ενώ η οικογενειακή τους ζωή ήταν εξαιρετικά κλειστή. Αν και είχαν μητρογραμμική οργάνωση είχαν αναπτύξει πολύ περισσότερο την πατριαρχική εξουσία και αυτό συνδεόταν με την σεξουαλική καταπίεση, η οποία ολοκλήρωνε την εικόνα των παιδιών τα οποία ήταν ίδια με της δυτικής κοινωνίας».

«...Έμεινα άλαλος όταν βρέθηκα σε μια κοινότητα ανθρώπων που ένιωθαν δυσπιστία για κάθε ξένο, ήταν ανυπόμονοι στη διάρκεια τής εργασίας τους, παράλογοι στις απαιτήσεις τους, δειλοί και αλαζονικοί. Οι γυναίκες εξαφανίστηκαν και έμειναν κρυμμένες, εκτός από μερικές ηλικιωμένες κυρίες, σ' όλη τη διάρκεια τής παραμονής μου»...[(1)]

Μέσα σε όλα αυτά ο γενναιόδωρος θηλασμός, η παντελής έλλειψη βίας, αλλά και η απουσία πρωκτικής αγωγής στους Τρόμπριαντ διαμόρφωνε ένα είδος κοινωνίας που βασιζόταν στη γενναιοδωρία. Οι κοινωνίες αυτές συναγωνίζονταν όχι στο ποιος θα συσσω-

(1) «Sex and Repression in Savage Society», by Bronislav Malinowski. Routledge, 2002 (σελ.86, 87, 88).

ρεύσει περισσότερο πλούτο (όπως οι Γιούροκ), αλλά ποιος θα δώσει τα περισσότερα. Είχαν καθιερώσει ένα σύστημα ανταλλαγής δώρων, το οποίο για να το πραγματοποιήσουν έφταναν να κάνουν επικίνδυνα ταξίδια με τα κανό τους, κωπηλατώντας εκατοντάδες μίλια για να δώσουν τα δώρα τους σε άλλες φυλές.

Παρόμοια κατάσταση αγωγής και υγείας βρέθηκε να επικρατεί στη μητρογραμμική φυλή των Μιούρια (στην κεντρική Ινδία). Αντίθετα, σε γειτονικές φυλές οι οποίες εμφάνιζαν τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα των δυτικών πολιτισμών οι νευρώσεις κυριαρχούσαν. Αξίζει να σημειωθεί ότι με βάση τις στατιστικές τα περιστατικά αυτοκτονιών ήταν πολύ αυξημένα στις γειτονικές φυλές σε σχέση με τα σχεδόν μηδενικά ποσοστά αυτοκτονιών στη φυλή των Μιούρια.[(1)(2)]

Εκτός όλων αυτών υπάρχουν συμπεριφορές οι οποίες δεν συνδέονται, από οποιαδήποτε πλευρά και αν το προσπαθήσουμε, με τις οικονομικές συνθήκες όπως είναι το σχεδόν παγκόσμιο ταμπού τής αιμομικτικής απαγόρευσης.

Εδώ δεν μπορεί να σταθεί η θέση των Μόργκαν και ΄Ένγκελς»[(3)] ότι ήταν φυσική επιλογή η απαγόρευση τής αιμομιξίας, επειδή αυτό προϋποθέτει ότι στις μητρογραμμικές κοινωνίες ήταν γνωστός ο ρόλος τού πατέρα στη σύλληψη τού παιδιού. Η θέση τους θα είχε κάποια βάση μόνο εάν τα άτομα τής φυλής γνώριζαν το γονιμοποιό ρόλο του με κάθε λεπτομέρεια, αλλά αυτό δεν συνέβαινε. Υπήρχε παντελής άγνοια για τον τρόπο σύλληψης. Πατέρας ήταν κυρίως ο αδερφός τής γυναίκας και οικογένεια για το παιδί δεν ήταν δυο άτομα ή λίγα περισσότερα, αλλά ολόκληρη η φυλή.

Από την άλλη μεριά επειδή δεν υπήρχε η φιγούρα τού πατέρα εξέλιπε ο ανταγωνισμός για την αγάπη τής μητέρας κι έτσι απουσίαζε το οιδιπόδειο σύμπλεγμα, το οποίο ο Φρόιντ θεωρούσε λανθασμένα παγκόσμιο και διαχρονικό φαινόμενο.

Επιπλέον οι βλάβες τής αιμομιξίας ήταν καθαρή φαντασίωση των Μόργκαν και Ένγκελς επειδή προϋποθέτουν προβλήματα υγείας και στους δυο εραστές ή συζύγους, κάτι που μπορεί να συμβεί και σε κάθε εξωοικογενειακή σχέση. Άλλωστε αυτή την εικασία την αγνόησε ο Λένιν ο οποίος ακύρωσε (αρχικά) τις ποινικές κυρώσεις για αιμομικτικές σχέσεις.

Φυσικά δεν ευσταθεί ούτε και η άποψη τού Φρόιντ για την πρωτόγονη ορδή. Σύμφωνα με αυτή ο πρώτος πατέρας εκδίωξε τους γιους του μόλις ενηλικιώθηκαν και αυτοί συνωμότησαν εναντίον τού πατριάρχη. Αφού τον δολοφόνησαν, στη συνέχεια τον έφαγαν βάζοντας τέρμα στην εξουσία τής ορδής του. Αλλά όπως κάθε νευρωτικός διακατέχονταν από αντιφατικά συναισθήματα. Το μίσος τους γι΄αυτόν συνυπήρχε με τις τύψεις τους επειδή τον αγαπούσαν και τον εκτιμούσαν.

Η μεταστροφή τους μετά την εξόντωσή του και την ενσωμάτωσή του στο σώμα τους, ήταν νομοτελειακή. Άρχισαν να τηρούν αυτό που τους απαγόρευε όσο ζούσε. Δηλαδή την ικανοποίηση των αιμομικτικών τους τάσεων, με αποτέλεσμα να μην καρπωθούν το έπαθλο που επιθυμούσαν. Τη σύζυγό του. Κινούμενοι αντίθετα με τις αρχικές τους επιδι-

(1) «The Muria and Their Ghotul», by Elwin, Verrier. Oxford University Press, 1947.

(2) https://en.wikipedia.org/wiki/Muria_people

(3) «Η καταγωγή τής οικογένειας τής ατομικής ιδιοκτησίας και τού κράτους», τού Φρίντριχ Ένγκελς, εκδόσεις Σύγχρονη Εποχή, (σελ. 43).

ώξεις καθιέρωσαν σκληρές αιμομικτικές απαγορεύσεις.[1]

Ένα ακόμα παράδειγμα, αλλά όχι τελευταίο, είναι η έρευνα τής Μιντ (Mead), η οποία βρήκε τεράστιες διαφορές χαρακτήρων σε γειτονικές φυλές.[2]

Η Μάργκαρετ Μιντ, η ανθρωπολόγος που προκάλεσε πολιτισμικό σεισμό με τα βιβλία της, αναφέρεται στο φαινόμενο δημιουργίας εντελώς διαφορετικής δομής σε χαρακτήρες τριών φυλών, οι οποίες λειτουργούσαν στο κοινωνικό γίγνεσθαι κατά την ίδια χρονική περίοδο, διέθεταν ίδιες ή παρόμοιες μεθόδους παραγωγής και βρίσκονταν στην ίδια γεωγραφική περιοχή.

Ο στόχος της ήταν πολύ προχωρημένος για την εποχή της, αλλά τον πέτυχε. Να αποδείξει ότι τα γνωρίσματα τού χαρακτήρα διαμορφώνονται περισσότερο από το πολιτισμικό υπόβαθρο (την επίδραση οικογένειας και κοινωνίας) παρά από τα βιολογικά χαρακτηριστικά τού είδους(!), έτσι όπως πιστεύουμε ότι ισχύουν.

Τα ευρήματά της επιβεβαίωσαν τα ευρήματα τού Ράιχ ότι ο χαρακτήρας δεν διαμορφώνεται, παρά μόνο δευτερευόντως, από τα μέσα παραγωγής. Η κύρια επίδραση ασκείται από το είδος εγκυμοσύνης, τοκετού, θηλασμού και αγωγής των παιδιών κατά τα πρώτα κρίσιμα τρία - τέσσερα χρόνια στη διάρκεια των οποίων δημιουργείται η θωράκιση, δηλαδή η χρόνια συμπαθητικοτονία ή και παρασυμπαθητικοτονία.

Η Μιντ εξέτασε στην περιοχή τού ποταμού Σέπικ στη Νέα Γουινέα τη φυλή των Αραπές, οι οποίοι είχαν μητριστική συμπεριφορά, παρά την πατριαρχική οργάνωσή τους και ήταν τρυφεροί στη σεξουαλικότητά τους, συνεργατικοί και καθόλου επιθετικοί. Υπεύθυνοι και έτοιμοι να ανταποκριθούν για τις ανάγκες των άλλων, χωρίς το σεξ να αποτελεί ούτε κατ' ελάχιστο μια πανίσχυρη δύναμη στη ζωή τους. Ακριβώς όπως αναφέρει ο Ράιχ με το παράδειγμα τής χύτρας, η οποία όταν κλείσει (κατασταλεί η σεξουαλικότητα) δημιουργεί μεγάλη πίεση και προσπάθεια διαφυγής από κάθε πιθανή πλευρά και με κάθε (διαστρεβλωμένο) τρόπο, ενώ όταν δεν υπάρχει πίεση η κατάσταση παραμένει χωρίς να της δίνεται ιδιαίτερη προσοχή.

Μελέτησε επίσης τη φυλή των Μαντιγκιούμορ. Άνδρες και γυναίκες διακρίνονταν για τα βάρβαρα γνωρίσματα τού χαρακτήρα τους, ασκούσαν περιοδικά την ανθρωποφαγία, ήταν φοβερά επιθετικοί, είχαν μεγάλο ενδιαφέρον για το σεξ και οι μητέρες τής φυλής εμφάνιζαν τη χαρακτηριστική συμπεριφορά των μανάδων που λατρεύουν υστερικά και καμαρώνουν τον κανακάρη τους. Ο χαρακτήρας ανδρών και γυναικών ήταν αυτός που βρίσκεται μόνο σε ένα πολύ βίαιο και εξαιρετικά ατίθασο άνδρα τής δυτικής κοινωνίας.

Οι Αραπές διέφεραν από τους Μαντιγκιούμορ ακόμα και στις απόψεις για το γάμο. Οι Αραπές ήθελαν ως τέλειο σύντροφο ένα τρυφερό, υπεύθυνο άνδρα, που θα παντρευόταν μια τρυφερή και υπεύθυνη γυναίκα, ενώ οι δεύτεροι είχαν ως ιδανικό τους ένα βίαιο, επιθετικό άνδρα που θα παντρευόταν μια βίαιη και επιθετική γυναίκα.

Η τρίτη φυλή που εξέτασε ήταν των Τσάμπιουλι. Αυτοί εμφάνιζαν μια αντιστροφή των γνωρισμάτων ανδρών, γυναικών, όπως τα βιώνουμε στις δικές μας κοινωνίες. Οι γυναίκες ήταν κυριαρχικές, απρόσωπες και καθοδηγούσαν τα πάντα. Οι άνδρες ήταν λιγότερο υπεύθυνοι και άτομα εξαρτώμενα συναισθηματικά από τους άλλους και όλα αυτά σε πείσμα τής πατριαρχικής τους οργάνωσης.

(1) https://www.ianos.gr/totem-kai-tampou-0065515.html

(2) «Sex and Temperament in Three Primitive Societies», by Margaret Mead.

Στιγμιότυπο από παιχνίδι παιδιών στα νησιά Τρόμπριαντ.

Η Μιντ δηλώνει ότι πείσθηκε από τις παρατηρήσεις της σε αυτές τις φυλές ότι ο ανθρώπινος χαρακτήρας μπορούσε να διαμορφωθεί σε τεράστιο βαθμό και αυτό οφειλόταν στην αγωγή των παιδιών κατά την πρώιμη παιδική ηλικία.(1)

Ο διάσημος γιατρός Μισέλ Οντάν αναφέρει πως όσο μεγαλύτερη είναι η βία που βιώνουν τα παιδιά στα πρώιμα χρόνια τής ζωής, τόσο μεγαλύτερη είναι η βία που κυριαρχεί σε πρωτόγονες φυλές που μελετήθηκαν από ανθρωπολόγους. Πράγματι ανθρωπολογικά αμέτρητα δεδομένα επιβεβαιώνουν τη δήλωση τού Οντάν, αλλά και πειράματα με ζώα.

Στα ίδια συμπεράσματα κατέληξε κι ένας εκ των επιφανέστερων Ελλήνων μαρξιστών, ο Σωτήρης Δημητρίου. Παραθέτοντας αμέτρητες ανθρωπολογικές έρευνες(2) απέδειξε πως η βία δεν είναι η μαμή τής ιστορίας, (πηγαίνοντας αντίθετα στη μαρξιστική άποψη) αλλά είναι ο τρόπος κοινωνικής οργάνωσης και ανατροφής είναι αυτή που καθορίζει την χαρακτηρολογική πραγματικότητα.

Ο τροχός τής Ιστορίας έχει κυλίσει ομαλά και για πολλές δεκάδες χιλιετίες από κοινωνίες μη βίας. Αυτό είναι ιστορικά επιβεβαιωμένο και άμεσα παρατηρήσιμο εάν ανοίξουμε τα μάτια μας και δούμε ότι η δύναμη που αφήνει να κυλά ομαλά ο τροχός τής ιστορίας ή αντίθετα τον κάνει αγκαθωτό πλημμυρίζοντας με βία και αίμα το διάβα του εξαρτάται πάντοτε από τις συνθήκες εγκυμοσύνης, τοκετού, θηλασμού και πρώιμης αγωγής των παιδιών, με τις συνθήκες παραγωγής να είναι το εποικοδόμημα, να παίζουν δηλαδή δευτερεύοντα ρόλο στην ιστορική εξέλιξη.

